

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

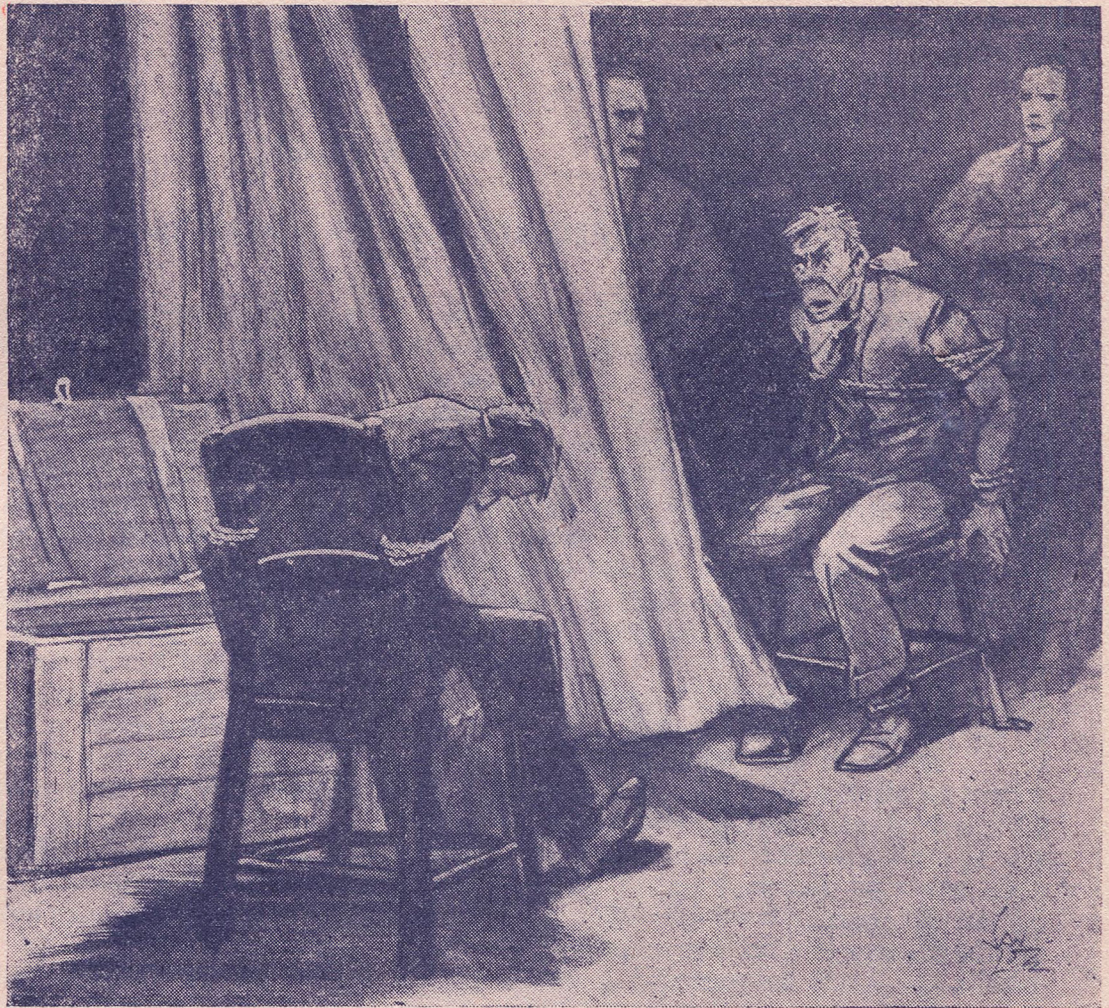
Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

HET GEHEIM VAN GREY MONKEY

15 cent.

Ja, dat is Pearson, dien jij vermoord hebt!

No. 1314.

NIEUWE SERIE

Het geheim van Grey Monkey

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET SEIN VAN DEN VUURPIJL.

Roll O'Kell was zijn naam, maar in de volkrijke buurt van Houndsditch kende men hem niet anders dan bij den naam van Grey Monkey. Een bijnaam dien hij, wat zijn uiterlijk betrof, ten volle verdiende. Zijn uiterlijk was een groote steun voor het Darwinisme, zou men kunnen zeggen, als men het gelaat van Roll O'Kell zag. 't Had bijzonder veel overeenkomst met den monstrueuzen kop van een gorilla, alleen de oogen weken af, ze hadden iets menschelijker, doch bewogen zich voortdurend schuw, alsof zij steeds een naderenden vijand zochten. Ook de neus, hoewel plat en vreemd gevormd, had iets, dat aan een gewonen menschenneus herinnerde..... Grijs waren zijn haar en stoppelbaard, niet mooi vol grijs, maar meer van onbestemde kleur, waarbij grijs domineerde.

Zijn kleeding was sjofel en vies, en wanneer Grey Monkey naderde, kon de heele buurt van Houndsditch het hooren aan het geschreeuw der kinderen, die hem bij tientallen jouwende volgden. Grey Monkey woonde in een klein huisje aan de White Churchstreet, dat als een baby tusschen twee hoge huizen instond.

Van buiten was het huis even smerig als het uiterlijk en kleeding van zijnen bewoner en van de drie vensters waren er twee geheel, en een op een klein gedeelte na met planken dicht gespijkerd, daar de straatjeugd geleidelijk al de ruiten ingeworpen had.

Waar Grey Monkey van leefde wist niemand, de één beweerde dat hij een karig pensioen had, een ander dat hij van bedelarij leefde, doch niemand had ooit gezien dat hij bedelde.

Bijna een jaar woonde hij in de White Churchstreet, en in de laatste weken had hij een vrouw in huis; van waar die eensklaps gekomen was, wist niemand.

De vrouw was een even groote zonderling als hij, alleen met dat verschil, dat zij nooit op straat kwam, maar zich enkel nu en dan aan de deur vertoonde.

De vrouw miste elke bekoorlijkheid; haar gelaat was grof, haar vormen waren plomp en hoekig en haar kleeding was haveloos.

Zij was in den eersten tijd de bezienswaardigheid der buurt en als de avondzon de daken der sloppen en stegen rood kleurde, draaide een groot deel der burens voor het huis van Grey Monkey rond om de vrouw te zien; hij zelf genoot daardoor meer rust en kon soms zijn wandeling zonder geschreeuw en gejoel van achterna loopende kinderen doen.

De vrouw heette Mary en aan haar verblijf bij Grey Monkey was niets romantisch verbonden. Zij was eens bij hem om een stuk brood komen bedelen en hij had haar in dienst genomen, om tegen vergoeding van een half brood per dag zijn eten te koken en zijn stroo, waarop hijsliep, te vernieuwen. Behalve het stuk brood, genoot

zij nog het twijfelachtig voorrecht op om zolder op zijn beslapen stroo, onder een dak dat als een zeef er uitzag, te mogen slapen.

Grey Monkey, zat achter een vervelooze tafel, waarop een flesch stond met een brandende kaars in den hals gestoken.....

— Mary! riep hij.

— Mary..... kom hier! vervolgde hij, toen hij geen antwoord kreeg.

Sloffend kwam ze binnen.

— Kun je geen antwoord geven?

— Wat is er? vroeg ze bits.

— Waar was je?

— In het hok!

— Wat deed je in het hok?

— Stroo halen, natuurlijk.....

— Maar ik hoorde je niet.

— Daar kan ik niets aan doen!

— Maar je weet toch dat je, wanneer ik je niet zie, steeds moet fluiten of zingen om te laten hooren waar je precies bent?

— Ben je soms bang, dat ik zal stelen..... En er valt hier nog al wat te stelen, een korst beschimmeld brood.....

— Hou je mond of je gaat de straat weer op. Gooi het stroo neer en ga naar zolder. Ik zal de deur achter je sluiten.

Mary ging het vertrek uit en kwam een oogenblik later terug met een bundel stroo, dien zij op den grond wierp en daarvoor in de plaats het vuile stroo opnam.

Ze ging het vertrek uit; Grey Monkey stond op en wilde haar volgen, doch hij riep haar terug.

— Mary, wat zeg je, als je je loon hebt ontvangen..... Ben je vergeten wat ik je bevolen heb?

— Neen.

— Nou dan.

— 't Is nog al wat.

— Wil je het stroo maar laten liggen en de straat opgaan, ondankbaar creatuur?

— O, neen, genade..... niet de straat op.

— Knielen en vergiffenis vragen.

Mary knielde en riep smeekend uit:

— O, groote weldoener, vergeef mij. Ik dank u voor uw groote gave, die u mij schenkt voor het weinige werk. Ik zal nooit vergeten, wat u voor mij gedaan hebt. Ik, die van ellende gestorven zou zijn, als de edele Grey Monkey mij niet opgenomen en liefderijk verzorgd had.

Grey Monkey grijnslachte, gaf haar een schop, en joeg haar de trap op naar den zolder.

Bij de deur gaf hij haar een duw, waardoor zij voorover op den grond viel.

Grey Monkey sloot de houten deur met een sleutel en een hangslot, overtuigde zich of de

deur wel voldoende gesloten was en ging daarna weer naar beneden en achter de tafel zitten.

Voor zoo'n koopje, een bos beslapen stroo en een stuk oudbakken brood, krijg je niet altijd een huishoudster, dus Roll O'Kell, houd haar in eere. Overmorgen, nog twee nachten slapen, dan zijn de tien jaren om en Grey Monkey bestaat niet meer, maar wel Roll O'Kell, de rijke Ier. Er behoort wilskracht toe om tien jaar lang met de laagste trap der menschelijke maatschappij samen te leven, maar die tien jaar zijn een goede belegging geweest, is er ook een stuk van je leven in misère verteerd, maar je hebt er dat niet mee verdiend, wat ik morgen oogst.....

— Ik zeide twee nachten slapen, maar eigenlijk is het er een; morgenavond, als ik dat oude karkas van een wijf opgesloten heb, trek ik er uit en dan kan ze den heelen boel inpikken. Even kijken, maar voorzichtig..... Niet te haastig, omdat het voor het laatst is.....

Traag stond hij op, nam de flesch met de kaars van tafel en zette die bij de deur op den grond. Hij trok het brok kleeft, dat bij den drempel lag, een eind op zij en uit een spleet, die nu zichtbaar werd, haalde hij een klein, blikken pennendoosje. Hij schoof het open en keek naar het kleine gouden sleuteltje dat er in lag en in het kaarslicht mat blonk.

— Overmorgen vindt jij een gaatje, waar je in past..... Heb geduld, goud torretje, je baas heeft ook geduld gehad, zeide hij, toen hij het weer in de opening tusschen twee planken bij de deur duwde.

Grey Monkey stond op, zette het licht weer op tafel, en ging weer op de kist zitten, waar hij steeds op zat. Met zijn hielen sloeg hij tegen de kist en riep zacht:

— Zeg, Pearson, als je niet zoo eigenwijs was geweest, zou je overmorgen ook een rijk man geweest zijn, nu is Roll O'Kell het alleen..... Hoe zou die poor boy er wel uitzien..... Tien jaar lang opgevouwen in een dichtgesoldeerde kist zitten, is niet gezellig.

Hij lachte, blies het licht uit en liet zich op het stroo vallen. Spoedig daarna snorkte hij.

Mary lag op den grond met haar oor tegen de planken gedrukt..... Zij wachtte totdat zij het snorken hoorde en stond toen op, ging naar de deur, schroefde de scharnieren los met een schroevendraaier, haalde uit haar corsage een browning en ging zachtjes de trap af naar de deur van het vertrek, waarin Grey Monkey lag te snorken. Zij had zich al er in geoefend als hij niet thuis was en met een groote behendigheid stak zij haar hand door de opening tusschen de deur en den drempel, haalde het kleedje weg en trok het doosje uit de spleet.

Even luisterde ze..... het ronken had opge-

houden..... ze hoorde het stroo kraken..... Ze wachtte met den loop van de browning naar de deur gericht. 't Bleef een tijd stil en toen begon het gesnork opnieuw, zwaar en lang gerekt.

Mary keerde op den zolder terug en wrong zich door de opening der deur, die zij aan den kant, waar de scharnieren losgemaakt waren, juist zoo ver kon openen, dat zij er met moeite door kon.

De browning liet zij in haar corsage glijden en begon met groote behendigheid weer de scharnieren aan den muur vast te maken.

Het was een heldere nacht; de maan wierp een bleek licht door de opening tusschen de dakpannen, voldoende om het kleine vertrekje te verlichten.

Mary keek in het doosje en zag het sleuteltje in het maanlicht blinken. Daarop sloot ze het doosje weer en legde het op den grond in het midden van een der helderste plekken. Zij opende weer haar lijfje en haalde de browning er uit, vervolgens een miniatuur-horloge, dat half twaalf aanwees, een electrische zaklantaarn van zeer klein formaat en een vuurpijl en sigarenaansteker.

Ergens sloeg een klok half twaalf.

— Mijn horloge is gelijk, dus nog een half uur, zeide zij, terwijl zij haar schamele plunje uittrok, die zij gedurende al den tijd, dien zij bij Grey Monkey had doorgebracht, nimmer had uitgedaan, uit vrees van ontdekt te worden.

Nu was de vermomming onnoodig en bovendien te lastig om zich snel te kunnen bewegen.

Ze scheurde de lompen van haar lijf en enkele oogenblikken later stond in plaats van de bedelaarster Mary, die zich door Grey Monkey voor wat beschimmeld brood en beslapen stroo liet trappen, Charles Brand, in nauwsluitend tricot.

— Die Grey Monkey, alias Roll O'Kell, die hier beneden ligt te snurken, dat de dakpannen er van trillen, moest eens weten dat Mary, zijn beschermeling, Charles Brand, de vriend van Lord Edward Lister is, die met hun beiden het gouden sleuteltje in het passende slot zullen steken. Maar het is tijd.

Hij stak het doosje met het sleuteltje en de browning in zijn zak, vervolgens het horloge en de electrische lantaarn, daarna ontstak hij de sigarenaansteker, nam den vuurpijl en hield dien met zijn linkerhand onder 'n groot gat in 't dak. Hij wachtte..... beneden hoorde hij het snorken, overigens was het stil.

De klok sloeg twaalf uur.

Hij stak de lont aan, die met kleine spattende vonkjes verteerde.

Een doffe knal..... een lichte, grijze rookstreep ontwikkelde zich snel naar boven, hoog in de nachthemel en een oogenblik later was de

geheele omtrek voor een paar seconden verlicht door honderden kleine lichtballen, die uit de lucht schenen te vallen als een sterrenregen.

Het was het sein aan Raffles, dat de diefstal gelukt was en dat Henderson, de chauffeur, hem met de auto bij Houndsditch kon opwachten.

Charles Brand deed een sprong, greep de opening in het dak met twee handen vast, trok zich op en wrong zich door het gat op het dak; daarna liet hij zich naar beneden glijden tot in de dakgoot.

Op straat stonden een paar menschen naar de lucht te staren, luid sprekend over het natuurverschijnsel dat zij gezien hadden.

Charles Brand ging, op gevaar af naar beneden te kunnen storten, in de goot liggen en wachtte totdat de menschen weggingen.

Ze bleven praten, ze kregen zelfs twist; een had duidelijk gezien dat het sterren waren en een ander beweerde dat het weerlicht was. Een derde, die tot nu toe niets gezegd had, zeide dat het een zoeklicht geweest was, hij had dit al meer gezien. De twist liep zoo hoog, dat zij handgemeen werden en elkaar te lijf gingen.

In het hooge huis, vlak naast de goot, werd een raam opgeschoven, en een kerel stak zijn slaperigen kop buiten het raam.

Nauwelijks had hij de vechtpartij gezien, of hij trok snel zijn hoofd weer naar binnen, liet het raam open, rende de straat op en ging, zonder dat hij de aanleiding van den twist kende, meevechten.

Charles maakte van de gelegenheid gebruik om door het geopende venster te klauteren. Hij kwam in een stikdonkere kamer, waar hij op verschillende plaatsen het ademen van slapenden hoorde, die op den grond lagen. Aan den luchtstroom voelde hij waar de uitgang van het vertrek was en liep er voor zich uittastend heen. Hij trapte op een slaper, die opsprong en begon te vloeken. Brand, die reeds in de gang was, doch vreesde dat de kerel hem zou grijpen, riep fluisterend op goed geluk:

— Vader is aan 't vechten, ga mee!

De jongen stiet een scheldwoord uit, raapte een kleedingstuk van den grond en ging Brand achterna de trap af.

Bij de deur drong de jongen hem op zij en wierp zich, zonder zich verder om Brand te bekommeren, op een der vechtenden.

Charles Brand wilde zich juist uit de voeten maken, toen Grey Monkey door het lawaai wakker geworden, de deur opende en hem staande hield.

— Wat is hier te doen, jonge man?

Hij maakte met zijn schouders een gebaar van „ik-weet-het-niet” en wilde doorloopen, doch Grey Monkey hield hem vast en smeekte hem

niet heen te gaan, want hij was zoo bang voor die vechtende kerels en hij was een oud man met een zwakke huishoudster.

Charles, die als Mary steeds een vrouwestem had geïmiteerd, behoefde niet bang te zijn ontdekt te worden en antwoordde:

— Ga maar naar binnen, Grey Monkey, er zal je niets gebeuren. Hier heb je een shilling, onthoud goed, dat je die van mij gekregen hebt bij een twist, ik ben een beetje bijgeloovig, misschien brengt het geldstuk je geluk.

Er kwamen een paar politie-agenten aanlopen, die, toen zij bij de vechtenden kwamen, hen van elkaar scheidden en naar huis stuurden. Grey Monkey, door de aanwezigheid van de politie gerust gesteld, ging, nadat hij de shilling aangenomen had, naar binnen.

Charles Brand hoorde hoe Grey Monkey de buitendeur grendelde en ging toen naar de plaats waar de auto stond.

Henderson wachtte met de groote auto en nauwelijks zag hij Brand aankomen of de reusachtige kerel sprong van zijn stuurstoel en opende den wagen.

— Waarheen, mijnheer Charles?

— Naar de Cromwellstreet.

De chauffeur wilde het portier sluiten, doch bedacht zich en haalde een brief te voorschijn, dien hij aan Charles Brand gaf.

Deze opende den brief en las:

Beste Charles!

Ik wacht je in de Windsor Club.

LORD ABERDEEN.

— Henderson, breng mij eerst naar de Cromwellstreet en rijd daarna naar de Windsor Club en zeg Lord Aberdeen, dat ik mij eerst wensch te scheren, een bad te nemen en te kleeden, alvorens ik in de club verschijn.

De chauffeur boog, zette den motor aan en in snellen gang ging het naar de Cromwellstreet.

Toen Charles Brand afgestapt was, reed de auto naar de Windsor Club; Henderson bracht de boodschap naar zijn meester over en vertrok.

Een half uur later kwam de auto weer voor het clubgebouw en Charles Brand, correct in smoking gekleed, stapte uit en trad de Windsor Club binnen.

HOOFDSTUK II.

HET GESTOLEN SLEUTELTJE.

Lord Aberdeen, alias John Raffles, zat in een clubfauteuil in een der particuliere spreekkamertjes van de Windsor Club. Hij leunde achterover, zoo ver, dat zijn achterhoofd op de leuning van den stoel rustte, een groote sigaret hing nonchalant tusschen zijn lippen en een blauwe rook spiraalde dun de hoogte in naar de elektrische kroon, waarvan het licht door den sigarettenrook in een blauwen nevel gehuld was.

Zijn mondain verzorgde handen had hij samen gevouwen en met de ellebogen rustte hij op de armstukken van den stoel.

Op het kleine Moorsche tafeltje, van ebbenhout met paarlmoer ingelegd, stond een glas whisky, een aangebroken kruikje sodawater en een whiskyflesch.

Zijn lange beenen had hij over elkaar geslagen en op het teenstuk van zijn lakschoen glansde het elektrische licht als een miniatuurmaantje.

Lord Aberdeen glimlachte — en geen wonder! Al een paar weken lang had hij des nachts om twaalf uur op het signaal in de lucht gewacht en daar het vandaag de laatste dag moest zijn, zou dus, wanneer de pijl niet was afgeschoten, de

onderneming als verloren moeten worden beschouwd.

Geen wonder dat hij den geheelen avond in spanning verkeerd had. En toen hij tegen twaalf uur op het terras van de Windsor Club wachtte op het signaal, was hij voor ieder ongenaakbaar.

Groot was de verandering van zijn gemoedstemming, toen hij eensklaps de kleine, vurige balletjes in den nachthemel zag opstijgen.

't Was dus gelukt en hij roemde de wilskracht en energie van zijn vriend, want het is geen kleinigheid voor een geboren gentleman, om eenige weken als huishoudster in een der vuilste krotten van Londen dienst te doen!

Gaston, zijn oude, grijze kamerdienaar, die zijn meester ook vaak op de club bediende, opende de deur van het kleine elegante vertrekje en kondigde de komst van Charles Brand aan.

Deze trad binnen.

Hij was gekleed in evening-dress, en had een orchidee in zijn knoopsgat. Niemand zou in dien eleganten, jongen man de vieze, havelooze Mary herkend hebben. En toch was de metamorphose slechts een paar uur geleden!

Lord Aberdeen reikte hem de hand en glimlachte.

— Hoe gaat het, Charles?

— Uitstekend, Edward!

— Je ziet wat bleek!

— Geen wonder! Droog brood met water maakt een mensch niet welvarend!

— Vertel mij eens, heb je den sleutel?

Charles nam het pennendoosje uit zijn vestzak en overhandigde het aan Lord Aberdeen. De Lord opende het doosje en keek met welgevallen naar het kleine, gouden sleuteltje.

— En vertel mij nu je avontuur eens, Charles, misschien zie ik in je verhaal nog enkele lichtpunten, die er toe kunnen bijdragen, om dien schurk van een Roll O'Kell te ontmaskeren en zijn verblijf in Engeland onmogelijk te maken.

— Je weet, dat ik begonnen ben, met mij als een kreupele venter te verkleeden en in de arme wijken rondzwierf.

— Ja, een half jaar duurde dat!

— Elke straat, elk slop ging ik in en sprak met de menschen, maar niemand had ooit van een Roll O'Kell gehoord, maar wel wisten zich enkelen vaag den moord op Sir Hamperton te herinneren.

— Maar je voelde, dat hij zich toch in die wijken moest bevinden?

Juist, zoo was het en ik bleef zoeken en zie, daar hoorde ik op Houndsditch over een zekeren Grey Monkey spreken, een ouden, excentrieken man, die daar onlangs was komen wonen en zich met niemand bemoeide. Ik dacht dadelijk, dat die Grey Monkey wel eens Roll O'Kell kon zijn. Waarom ik dat dacht, wist ik niet, maar het idee dat hij onze vriend moest zijn, liet mij niet los. Ik bleef in den omtrek van de White Church Street rondsleren in de hoop hem te zien te krijgen. Nadat ik een geheelen dag gewacht had, hoorde ik tegen het vallen van den avond een naderend kindergejoel.

Op het portret, dat wij van hem hebben, heeft hij een behoorlijk gevormden neus, doch Grey Monkey's gelaat was misvormd. Ik keek hem eens goed aan en zag dat zijn gelaat verminkt was geworden door een krachtigen vuist- of hamerslag, en dat hij daarbij zijn neusbeen gebroken had. Was dit in gewone omstandigheden gebeurd, dan zou hij naar een dokter geloopt zijn en zijn gelaat hebben laten verbinden, maar hij heeft de kneuzing gelaten zooals die was, en nu was zijn gelaat verminkt en vergroeid.

— Dus je conclusie, zeide Raffles, was, dat hij bij een misdaad die verwonding had opgelopen?

— Juist.

— En die misdaad —

— Was de moord op Sir Hamperton, of

misschien Pearson.

— Ja, Pearson, de medeplichtige!

— Heb je dien ook ontdekt?

— Inderdaad!

— Je maakt mij nieuwsgierig!

— Laat ik mijn verhaal niet vooruitloopen, Edward!

— Anders mocht je eens iets vergeten?

— Juist!

— En wij mogen de kleinste bijzonderheid niet overslaan, zeide Raffles, terwijl hij Charles een glas whisky inschonk.

— Ik maakte dus de conclusie, dat de man de verminking van zijn gelaat bij het plegen van een misdaad opgelopen heeft. Om nu te weten te komen of hij inderdaad de gezochte was, gebruikte ik de volgende truc: Ik zeide je reeds, dat hij door een groot aantal kinderen werd lastig gevallen. Ik besloot het plaagzieke goedje te verjagen, ging daartoe op Grey Monkey af, en riep: „Laten jullie dien ouden man met rust, want zoowaar ik Roll O'Kell heet — ik zal jullie afranselen!”

Het resultaat was verrassend! Grey Monkey richtte zich op, keek mij onderzoekend aan, en riep mij toe:

— Jij heet Roll O'Kell, hinkpoot? en toen zachter nog eens: Roll O'Kell heet jij?

— Dat is toch mooier dan Grey Monkey! beet ik hem zoogenaamd nijdig toe en vervolgde mijn weg. Grey Monkey staarde mij een tijdlang na, en volgde mij toen op een afstand. In een der vele bootwerkerskroegen kocht ik een borrel — en wie keek over de horretjes gluiperig naar binnen? Grey Monkey!

— Dus je had Roll O'Kell gevonden?

— Inderdaad.

— Je was toen afgereisd?

— Ja, naar Parijs!

— Ik schreef je, en ontvouwde het plan, om als bedelares in zijn huis binnen te dringen en het sleuteltje zien machtig te worden.

— En wij spraken af, dat de vuurpijl precies twaalf uur 's nachts afgeschoten zou worden als het doel bereikt was.

— Waarde Charles, ik herinner mij alles zeer duidelijk.

— Ik vermomde mij als vrouw en mijn geringe baardgroei maakte het mij mogelijk, geruimen tijd ongeschoren te blijven. Trouwens, dat dons kon voor een oude, aftandsche vrouw geen kwaad! Ik kocht een partijtje oude, versleten vrouwenkleeren, en toen de boot jou van Calais naar Dover bracht, stapte Charles Brand, als Mary de bedelares de geheime deur uit. Ik had een flinken voorraad van die kleine vleesch- en bouillonblokjes bij mij, die je zoo geniaal in je laboratorium weet te vervaardigen, zoodat ik

minstens voor een paar weken woedsel had.

't Regende toen ik op Houndsditch kwam en bij de White Church Street was ik flink nat, zoodat ik een allertreurigst figuur maakte.

Ik klopte bij Grey Monkey aan de deur..... klopte nog eens en nog eens en eindelijk ging de deur open en stak hij zijn leelijken kop door de kier.

— Grey Monkey, heb medelijden, smeekte ik, geef mij een stuk brood, ik wil er wat voor doen.

— Wat wil je doen? Je hebt hier niks te doen. Ik heb zelf niet te eten.....

— Laat mij dan vannacht in de gang slapen...

Hij bedacht zich en snauwde mij toe: Kom binnen!

Ik volgde hem in een klein vertrek, waar hij voor de wrakke tafel op een kist ging zitten. Op de tafel brandde een kaars, die in den hals van een flesch gestoken was. 't Zag er smerig uit. Er lag een hoop stroo op den grond, en in de hoeken lagen brokken beschimmeld brood. Ik keek dadelijk rond, of ik iets zag, dat mij verdacht voorkwam, maar de muren waren in het halfduistere vertrek nauwelijks te onderscheiden.

— Je wil hier onderdak hebben? begon Grey Monkey. Je kan hier blijven, maar je moet mij elken dag versch stroo geven. Op het oude mag jij slapen en je moet zorgen, dat ik altijd goed brood heb en jij kan het oude opeten. Ook moet je mijn huis een beetje op orde brengen. Maar mijn huis kom je niet uit; ga je er toch uit, dan blijf je er buiten. Je mag met niemand babbelen en 's nachts slaap je op den zolder, dien ik afsluit. Wil je blijven, ja of neen?

Ik antwoordde hem, dat de armoede en de ellende mij wel dwongen bij hem te blijven.

— En deed hij niet iets, waaruit je kon opmaken, dat hij je wantrouwde? vroeg Raffles.

— Neen!

— Verlangde hij niets anders?

— Neen, niets!

— Als hij uitging, mocht je dan vrij rondloopen?

— Neen, dan sloot hij alles af, en ik moest op den zolder blijven, waarvan hij de deur op slot deed.

— Ga door met je verhaal, Charles!

— Nu dan, ik deed wat mij gezegd werd en hij sloot mij op den zolder op. De deur werd goed afgesloten, maar het dak was zoo gehavend, dat ik mij met gemak door de gaten kon wringen, als het noodig mocht blijken. Ik had verschillende nuttige zaken bij mij, waaronder ook een schroevendraaier, die mij dadelijk van pas kwam, om de scharnieren van de deur los te schroeven. De eerste dagen oefende ik mij alleen in het vlug openen en weer sluiten van de

deur, want, dacht ik, als ik naar beneden ga en vlug weer naar den zolder terug moet keeren en dien afsluiten, dan moet ik daarin eenige bekwaamheid hebben. Toen ik daarin voldoende geoefend was, ging ik naar beneden en luisterde aan de deur, maar Grey Monkey snorkte steeds en ik werd maar niet wijzer. De tijd naderde snel, dat ik moest weten, waar het sleuteltje was. Ik had er wel een vermoeden van, maar zeker wist ik het niet. De kist mocht ik nimmer aanraken.

— Daaronder zat het sleuteltje verborgen?

— Neen, daaronder zat niets verborgen.

— Dan er in?

— Ja, er in was zeker iets verborgen!

— De schat wellicht?

— Neen!

— Wat dan?

— Het stoffelijk overschot van Pearson, Edward.

— Maar dat is toch niet mogelijk!

— 't Kan niet anders! Op een keer, toen hij uitging, vergat hij de kamerdeur te sluiten, en heb ik eens in het vertrek rondgesnuffeld. De kist bekeek ik bij het licht van mijn electrische zaklantaarn aan alle kanten. Ik lichtte haar een paar malen op, en er scheen een weeke massa binnenin heen en weer te vallen — en ook kleine, harde voorwerpen. Ik stak mijn schroevendraaier tusschen koffer en deksel en tikte op een blikken binnenwand. De kist was blijkbaar dubbel en met blik gevoerd.

— De conclusie, mijn waarde Charles?

— Sir Hamperton is vermoord geworden door Roll O'Kell en Pearson!

— Zonder twijfel!

— Het lijk van Hamperton is gevonden; de moordenaars Roll O'Kell en Pearson zijn bij de justitie bekend. Het sleuteltje is verdwenen en Roll O'Kell heeft het in zijn bezit. Van Pearson is geen enkel spoor te vinden. Na den moord op Lord Hamperton is Roll O'Kell in een hevigen twist geweest, vandaar zijn verminking.

— De woesteling wilde zich alleen de bezitter van het sleuteltje weten en benam Pearson het leven.

— Zoo was ook mijn conclusie, Edward, hernam Charles Brand. Hij moest het lijk wel verborgen, daar de ontdekking daarvan opnieuw een bewijs van zijn misdaad zou zijn geweest en misschien tot zijn ontdekking zou hebben geleid.

— Dus de kist bevat het lijk van Pearson?

— Ongetwijfeld!

— Ga door, Charles.

— Toen ik begreep, dat de kist een luguberen inhoud bevatte, moest ik nog alleen te weten komen waar het sleuteltje verborgen was. Ik

besloot dus, het er op te wagen en hem onmiddellijk, nadat hij mij opgesloten had, te achtervolgen.

Ik had dus goeden moed en mijn geduld werd al spoedig beloond. Op een avond, toen ik hem behoedzaam nageslopen was, zag ik onder de deurkier een breede strook licht in de gang.

Ik bukte mij en zag dat Grey Monkey een klein doosje uit een spleet tusschen twee vloerplanken te voorschijn haalde. Hij keek er in en zeide hardop: Ja, Pearson, dat sleuteltje heeft jou je hachje gekost, en je zit al tien jaar in blik geconserveerd, hi, hi — en je dient nu tot een prachtige stoel voor Roll O'Kell! Ik heb het sleuteltje en ik heb het geld. Over een paar dagen zeg ik je vaarwel en laat je een vod van een wijf na, dat je misschien weer aan elkaar kan lijmen, hi, hi!

Daarna werd het stil. Hij duwde het doosje weer in de spleet en blies het licht uit. Ik besloot mij te oefenen in het steken van mijn hand door de deurkier, vanwaar ik met wijs- en middelvinger juist het doosje kon bereiken. Ik deed het overdag, als hij uit was en ik kon het na eenigen tijd zoo handig en gemakkelijk, alsof ik het doosje maar uit mijn zak had te krijgen. De laatste avond brak aan en toen ik hem hoorde snorken, ging ik naar beneden en haalde het doosje uit de spleet. Ik trok mijn kleeren uit, stak de vuurpijl af en vluchtte door het dak. Het was hooger dan ik gedacht had en ik wist niet hoe ik er af zou komen, tot een vechtpartij mij

hielp. Ik wist door een raam in het huis daarnaast binnen te klimmen en vandaar de straat te bereiken. De vechtpartij was begonnen over een meningsverschil aangaande de vraag wat wel de sterrenregen zou zijn van onzen vuurpijl. Het grappigste er van is, dat ik Grey Monkey voor de deur van zijn huis ontmoette, en dat hij mij vroeg, wat er aan de hand was! Ik gaf hem een shilling en zeide: „Onthoudt goed, dat je die bij een twist van mij gekregen hebt, misschien brengt het je geluk!” En dit is het avontuur!

— Je hebt je taak uitstekend volbracht, Charles. Ik verwachtte ook niets anders. Hoe laat is het nu?

— Twee uur.

— Grey Monkey slaapt nog onbewust van de ramp die hem trof!

— Hij droomt van een verborgen schat.

— Hoe laat staat hij op?

— Meestal niet eerder dan half acht.

— Laat ons dan gaan slapen, Charles. Morgen zullen wij wel zien, wat ons verder te doen staat!

— Ik zal, als je het goed vindt, in de buurt van zijn huis speuren.

— Nee, Charles, dat zal ik wel doen. Jij moet morgen maar eens uitrusten. We zullen onze krachten nog noodig hebben.

— Even later verlieten Raffles en Charles Brand de Windsor Club en reden naar de Cromwellstreet.

HOOFDSTUK III.

GREY MONKEY HEEFT EEN ONTMOETING.

Grey Monkey ging weder naar binnen, liep zacht de trap op, die naar Mary's zolderkamer leidde en bleef luisteren of hij iets hoorde. Hij betastte de grendels en het slot, en ging daarna sluipend de trap weer af. In zijn schamel vertrek gekomen, stak hij de kaars aan en bekeek de shilling, dien hij van Charles Brand gekregen had.

Hij lachte, nadat hij een paar maal het geldstuk op tafel had geworpen, om te hooren of het echt was, en mompelde:

— 'n Gekke kerel! Zeker 'n zeerob aan 't pas-sagieren, maar die stem had ik meer gehoord. Wacht eens even..... ja, 't was de stem van dien marskramer, die de jongens van mij wegjoeg! De buurt moest weten, dat die vodenrommel aan mijn lijf maar het manteltje is, dat een

grooten rijkdom bedekt.....

Hij blies het licht uit en liet zich op het stroo vallen. Weldra snurkte hij weer.

De schemering, die bijna den geheelen dag in het naargeestig vertrek heerschte, deed Grey Monkey ontwaken. Hij sprong overeind en ging de trap op om Mary vrij te laten. Hij had in zichzelf pret, toen hij er aan dacht, hoe hij vanavond voor het laatst dat vieze wijf zou opsluiten en hoe ze van den honger zou omkomen als niemand haar verlostte. Hij schopte tegen de deur en schreeuwde:

— Zeg, hondsvod, kom er uit, sta op — of moet ik je weer op straat zetten. Is dat dankbaarheid voor je weldoener, om niet op tijd op

te staan, en hem op zijn wenken te kunnen bedienen?

Dat was zijn gewone begroeting voor de dichte deur als hij bezig was den grendel te ontsluiten, en Mary antwoordde dan met een angstig smeekende stem:

— Ik was al lang op, maar ik kon er niet uit komen, beste, goede Grey Monkey!

Maar nu hoorde hij niets en werd woedend. Hij begon nog veel harder te schreeuwen en dreigde te zullen binnenkomen en haar de trap af te werpen.

Maar er kwam geen antwoord.

Buiten zichzelf van woede smiet hij de deur open en zag niets anders dan een hoop vuile kleeën, die aan Mary toebehoord hadden, en de ledige, kartonnen huls van een vuurpijl.....

Grey Monkey was met stomheid geslagen van verbazing en zag rond alsof hij in een vreemd huis was of wel uit de lucht door het dak op den zolder was komen vallen.

Hij schopte de vodden door elkaar, als meende hij, dat Mary zich daaronder verborgen hield.

Toen raapte hij de huls op, keek er in met verdwaaide blikken en wierp ze weer weg.

Ook onderzocht hij nauwkeurig het slot van de deur en haalde toen zijn schouders op.

Hij sloot de deur af en trachtte haar toen zonder sleutel te openen, doch kreeg dit niet gedaan. Grey Monkey beklopte de muren, den vloer, en staarde vervolgens naar de dakpannen en begreep niet hoe die vrouw had kunnen verdwijnen.....

Eensklaps beving hem een groote angst en hij viel, meer dan hij liep, de trappen af.

Als een bezetene rukte hij het kleedje van den grond, voelde in de gleuf..... en gaf een luiden schreeuw.

Het sleuteltje was verdwenen!

Bevend als een riet, sidderend over al zijn leden liep hij de deur uit en bleef in het midden van de straat als waanzinnig rondstaren.....

Grey Monkey scheen plotseling een doel gevonden te hebben, en liep de White Churchstreet uit, Houndsditch op.

Juist op den hoek liep hij een kolendrager tegen het lijf, die hem bij zijn arm pakte en hem toesnauwde:

— Zeg, oude, kun je niet uitkijken? Wil je soms vechten?

— Ik? stotterde Grey Monkey.

— Ja, jij!

— Neen.....

— Jawel, jij wilt vechten!

— Neen, man..... ik heb geen tijd!

— Dien heb je wel!

— Laat me los!

— En als ik dat niet doe?

— Laat los, zeg ik!

— Oude schavuit, hou je kalm, anders zal je mijn knuisten eens voelen!

— Laat me gaan, ik moet naar de politie! kreunde Grey Monkey.

— Jij naar de politie?

— Ja.....

— Eerst zeggen, wat je daar moet doen!

— Laat mij asjeblieft gaan — of behoort jij soms ook tot het complot?

— Welk complot?

— Neen — niets, hikkelde Grey Monkey.

— Hulp vind je toch niet, eerst zeggen wat jij bij de politie gaat doen, ouwe.

— Wat kan jou dat schelen? bromde de verminkte misdadiger.

— Ik wil je helpen! Als ze je iets gedaan hebben, dan zal ik ze even afdrogen! Ik kan geen onrecht zien! Een ouden man te slaan, zooals jij er een bent, is onrecht!

Grey Monkey, die eerst zeer opgewonden was, werd kalmer en scheen zich bedacht te hebben.

— Jij kan me helpen, zeide hij.

— Zie je wel!

— Ja! Ze hebben me bestolen en nu ga ik naar de politie!

— Valt er bij jou dan wat te stelen? riep de kolendrager verbaasd uit.

— Niet veel!

— Dat dacht ik al!

— Ze hebben den sleutel van een kist gestolen!

— Een sleutel van een kist? Wat zit er in?

— Boeken!

— Zoo, ben jij zoo'n geleerde kop?

— Als je met mij medegaat, dan zullen we samen de kist naar buiten brengen, en zoolang aan de kade neerzetten totdat ik terugkom. Als jij er bij blijft wachten, dan krijg je, als ik terugkom, een flesch whisky.....

— Twee flesschen!

— Goed, twee! Ga nu mee!

— Neen — eerst nu een, en als je terugkomt nog een.

— Ik heb geen geld voor twee flesschen!

— Dat gaat mij niet aan!

— Nu, ik zal mij er in schikken!

— Maar ik zal haar nu halen, zeide de kolendrager. Geef mij geld! Ze hebben een soort van één shilling de flesch. Geef op de shilling!

Grey Monkey haalde de shilling, die hij den vorigen nacht gekregen had, uit zijn zak en gaf die aan den kolendrager.

— Waar is een herberg in de buurt? vroeg de kolendrager.

— Ik weet het niet!

— Dat moest jij weten!

Grey Monkey keek hulpeloos rond.

— Daar loopt iemand met een stuk in zijn kraag, die weet zeker een kroeg! riep de kolendrager uit.

Hij ging naar den man toe en knoopte een gesprek met hem aan. Daarop verdwenen beiden in een onaanzienlijk drankhuis.

Hij kwam spoedig terug met een flesch onder zijn arm.

— Waar is de kist, ouwe duitendief? was zijn eerste vraag.

— Heb je 't aan dien kerel verteld? vroeg Grey Monkey verschrikt.

— Niks, hoor!

— Hij ging toch met je mee! hernam de oude schurk wantrouwig.

— O, hij wilde me niet zeggen waar een kroeg was als hij geen borrel kreeg!

— Zoo! bromde de ander.

Nadat de beide mannen een eind geloopt hadden, vroeg de kolendrager:

— Waarom moet die kist je huis uit?

— Wel, omdat de dief van het sleuteltje, in den tijd dat ik naar de politie ben, wel bij mij kan inbreken en de kist openmaken!

— Zal ik in je huis blijven?

— Neen, want dan word jij misschien ingerekend. Ik breng politie mede!

— Ik voor mij moet niets van de politie hebben!

— Zoo!.....

— Ja, zoo eerlijk als goud..... maar de whisky van een shilling de flesch is de oorzaak, dat de politie met mij nog een rekeningetje te vereffenen heeft..... Ik heb ereis een kerel een watjekou gegeven, dat hij nooit meer wat gezegd heeft!

— Je schijnt erg vechtlustig!

— Nou, of ik! — Maar jou zal ik niets doen. Heb je soms wat voor me te vechten?

— Hier zijn we er!

De kolendrager keek het havelooze, smerige huisje aan en zeide op ironischen toon:

— Dat is geen paleis, vader!

— Wacht buiten, dan zal ik de kist naar de straatdeur slepen.

De kolendrager ging op de straat zitten en opende de flesch; hij nam er een slok uit, doch liet het vocht langs zijn mond op zijn goed loopen.....

In het donker van de gang hoorde hij gestommel. Hij stak de flesch in den zak van zijn versleten jasje en ging Grey Monkey tegemoet!

— Geef maar hier, oude schelm!

— Pas op, voorzichtig!

— Geen nood, vader! riep de kolendrager en met een flinken zwaai lag de kist op zijn schouder.

— Die is niet zwaar! pochte hij.

— Voor zoo'n sterken vent zeker niet! zeide Grey Monkey zoetsappig, daar hij den man, die hem aldus zijn diensten opdrong, te vriend moest houden.

— Waar wil je het ding hebben?

— Bij de India Docks.

— Ik weet een goede plaats, daar jagen ze me niet weg. Ik zet de kist bij de boomen, daar komt niemand, en kijk in den tijd, dat jij wegblijft, rustig naar de schepen, die voorbij varen.

— Ga je gang!

Zwijgend liepen zij voort, tot voorbij de werwen, waar de rij boompjes begon.

Hier zette de kolendrager de kist neer, ging er op zitten en zette de flesch whisky bij zich neer.

— Nu, vader..... tot ziens! Twee uur wacht ik en als je geen flesch whisky meebrengt of niet binnen twee uur terug bent, dan gaat de kist de Theems in voor je straf!

— Binnen een uur ben ik terug!

— Zooveel te beter!

Grey Monkey liep weg. Ondanks den grooten angst, dien hij uitstond door den diefstal van het sleuteltje, was hij toch blij dat hij zoo'n buitenkansje had, dat die ezel van een vreemdeling de kist met het overschot van Pearson uit zijn huis gehaald had. De politie mocht nu zijn geheele huis doorsnuffelen en zou niets verdachts vinden. Bij dien kerel kwam hij natuurlijk niet terug en in zijn woning bleef hij niet meer!

Op het hoofdbureau van politie vond hij den heer Baxter, den hoofdinspecteur van Scotland Yard, die met belangstelling naar het verhaal van de geheizinnig verdwenen huishoudster luisterde.

Om niet te veel argwaan te wekken, vertelde Grey Monkey, dat, behalve het sleuteltje, een bedrag aan geld was gestolen. Hij liet het echter voorkomen, alsof het geld bijzaak, het sleuteltje hoofdzaak was.

Baxter verklaarde, dat hij eens met Grey Monkey zou meegaan en een onderzoek in loco instellen.

Zij kwamen op den zolder en vonden daar den hoop vodden en de leeg vuurpijlhuls. De hoofdinspecteur haalde een notitieboekje uit zijn zak en begon Grey Monkey een groot aantal vragen te stellen, waarvan hij de antwoorden opschreef.

— Hoe heet je huishoudster?

— Mary!

— Haar achternaam?

— Onbekend!

— Is zij bevallig?

— Niet bepaald!

— Heeft zij een jongen?

— Een zoon, bedoelt u?

— Neen, een vrijer!

— Dat zou dan de duivel in persoon moeten zijn! grijsde Grey Monkey.

— Ging zij veel uit?

— Nooit!

— Wat deed zij met dien vuurpijl?

— Dat weet ik niet!

— Hoe is zij verdwenen?

— Als ik dat wist, had ik het u al gezegd!

— Hoe lang is zij?

— Zoo groot als u ongeveer!

— Ik ben één meter zeventig.

Baxter ging op zijn teenen staan, strekte zijn armen uit en trok zich puffend en blazend op tot aan het gat in het dak, waardoor zijn hoofd verdween.

Hij liet zich weer op den vloer zakken, klopte het stof van zijn handen en zeide op gewichtigen toon:

— Ik, hoofdinspecteur Baxter, constateer, dat Mary, huishoudster van den in de wandeling als Grey Monkey bekend staanden persoon, zonder beroep, lengte één meter zeventig, onknap, door optrekken aan het dak door een gat in hetzelfde naar buiten is gedrongen en zich daarna uit de voeten heeft gemaakt.

Verder verbaliseer ik, dat zij door een zekere springstof heeft getracht het dak op te blazen, of subsidiair het gat in het dak heeft willen vergrooten, teneinde de vlucht te vergemakkelijken. Het overtuigend bewijs, dat zij bij haar vlucht een springstof heeft gebruikt, wordt geleverd door het feit, dat ik in het huis van getuige, voornoemde Grey Monkey, een ledige huls van een vuurpijl heb gevonden. Verder staat het vast, dat Mary een vrouw van verdachte zeden moet zijn, daar zij ongekleed verdwenen is, hetgeen bewezen wordt door de kleederen, die zij bij haar vlucht achtergelaten heeft. En nu zullen we naar beneden gaan, zoo besloot Baxter dit deftig betoog.

Grey Monkey en de hoofdinspecteur gingen de trap af naar het vertrekje van den misdadiger.

— 't Is hier donker! bromde Baxter, nadat hij zich eenige malen de schenen had gestooten.

— Ja, de jongens hebben de ruiten ingegoooid, die ik met pakpapier heb moeten dichtplakken.

— Wie waren die jongens?

— Ze hebben, helaas, hun visitekaartje niet afgegeven! zei Grey spottend.

Als ze weer je ruiten ingooien, kom dan bij ons. Wij zullen de jongens straffen! blufte Baxter.

— Ik heb al zoo dikwijls geklaagd!

— Zeker aan het verkeerde adres. Je had je dadelijk tot mij moeten wenden. Maar we spreken nu over den diefstal — steek licht op Grey Monkey stak de kaars aan.

— Waar borg je het sleuteltje?

— Ik heb geen kast of meubel. Ik stopte het in die spleet van den vloer daar!

— Krab er wat stof uit! beval Baxter.

Grey Monkey haalde er met een mes wat stof uit. Baxter deed dit in een papiertje, vouwde het op en stak het in zijn zak.

— En het geld?

— Dat was in een trommel.

— Hoeveel?

— Nog geen shilling.

— Maar dat is ongehoord, voor nog geen shilling de politie te roepen!

— De politie moet mij toch beschermen? En dan.....

— Wat en dan?.....

— Het sleuteltje!

— Dus het sleuteltje is het voornaamste?

— Ja!

— Dan ben ik al een eind verder.

— Wat? Weet u wie het gedaan heeft? riep Grey Monkey verheugd uit.

— Neen, kerel, zeide Baxter barsch. Maar ik kan nu de misdaad juridisch juist vaststellen: diefstal van een sleuteltje:

Grey Monkey keek zeer teleurgesteld en dacht er een oogenblik over, den hoofdinspecteur de waarheid te vertellen, maar hij deed dit niet, omdat hij er nog niet zoo zeker van was, dat de misdaad op Lord Hamperton verjaard was.

Baxter keek het vertrekje nog eens even rond en schreef toen verscheidene bladzijden van zijn boekje vol. Daarna keek hij Grey Monkey triomphantelijk aan en zeide op denzelfden gewichtigen toon, waarop hij op den zolder tegen den bewoner van het vunze krot gesproken had:

— Ik heb het proces-verbaal opgemaakt en uit de gegevens mijn conclusie getrokken.

— En die is? vroeg Grey Monkey gretig.

— Dat..... de schuldige niet gevonden zal worden. Maar, Grey Monkey, deze zaak zal niet-temin onderzocht worden..... Ik zal je mijn conclusie voorlezen. Luister je?

— Ja, mijnheer.

— Nu dan..... wacht even, viel Baxter zichzelf in de rede. Hij noteerde nog iets en vroeg toen nogmaals op zijn schoolmeesterachtigen toon: Luister je goed?

— Ja, mijnheer! hernam Grey Monkey ongeduldig.

— Mary, onknap, lang één meter zeventig, huishoudster van Grey Monkey, heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal van een sleuteltje, dat geborgen was in een spleet in den vloer van een vertrek in perceel no. 10, gelegen aan de White Churchstreet. Genoemde Mary heeft zich vervolgens met behulp van springstof uit de voeten gemaakt, door te klimmen of zich te wringen door een gat in het dak. Mary is een vrouw van

verdachte zeden, daar zij ongekleed is gevlucht.

— Wij zullen deze zaak met nog andere kleine gevallen van denzelfden aard laten onderzoeken, en als de politie iets naders weet, zullen wij je een boodschap zenden!

En daarop verdween hoofdinspecteur Baxter, zonder te groeten.

Grey Monkey keek hem langen tijd met zijn loensche oogen na, nam toen een pak van de tafel en verliet zijn woning.

Een oogenblik later hoorde men een zich verwijderend gejoel der straatjeugd. Dat was het geleide van Grey Monkey.

Tijdens het bezoek van Grey Monkey bij de politie stond de kolendrager niet lang bij de kist of de dronken man, die hem het drankhuis had gewezen, kwam nu geheel nuchter in een klein motorbootje, dat als vrachtbootje was ingericht, langs den wal varen. De kist werd aan boord getild en beide mannen voeren met de kist stroomopwaarts.....

Het waren John Raffles en Charles Brand.

De zaak van het gestolen sleuteltje werd ter behandeling gegeven aan inspecteur Sullivan, die, toen hij het proces-verbaal van zijn chef doorlas, hardop begon te lachen en zich erover verbaasde, dat een man als Baxter hoofdinspecteur van Scotland Yard geworden was.

Hij achtte de zaak stellig geen onbetekenend geval, ten eerste om de groote waarde, die Grey

Monkey aan het sleuteltje hechtte en ten tweede om het eigenaardige, dat de huishoudster zich van een vuurpijl had bediend, of een vuurpijlhuls achtergelaten had. De vrouw kon nooit ongekleed verdwenen zijn, want dat zou zelfs op Houndsditch een opstootje verwekt hebben en bovendien werd de wijk 's nachts te goed gesurveilleerd dan dat zulk een in het oog loopend geval niet door den een of anderen politie-agent zou zijn waargenomen.

— Dit is een zeer bijzonder geval, dat ik nauwkeurig zal onderzoeken, want ik geloof dat die Grey Monkey en die huishoudster wel meer van elkaar afweten dan het lijkt, en dat het sleuteltje wel iets geheel anders zal openen dan een spaarpot waar nog geen shilling in zat.

Sullivan ontbood zijn bekwaamste assistenten en liet de registers der groote misdaden, die in de laatste tien jaren gepleegd waren, naslaan en de bijzonderheden daarvan opschrijven.

Een der agenten, die van den luchtpijl hoorde, herinnerde zich, dat hij gisterennacht om twaalf uur boven Houndsditch 'n luchtverschijnsel zag. Hij had er niet over gesproken, maar bracht het nu in verband met de vondst van de ledige huls.

— Klokslag twaalf uur, zeg je?

— Ja, twaalf uur precies.

— Dat was een signaal, Walker! Laten wij onmiddellijk naar de woning gaan, de straat afzetten en dan maar snuffelen. Worden we niet opengedaan, dan breken we de deur open.

HOOFDSTUK IV.

EEN AVONTUURLIJKE AUTOTOCHT.

Lord Aberdeen had van Charles Brand vernomen, dat Grey Monkey 's morgens om zeven uur opstond en onmiddellijk naar de kamer van Mary ging om haar te wekken.

Om half zeven stapte Lord Aberdeen, als kolendrager vermomd, de deur van zijn villa in de Cromwellstreet uit en ging rechtstreeks naar Houndsditch.

Bij het huis van Grey Monkey bleef hij wachten en hoogstens had het een kwartier geduurd toen Grey Monkey ontsteld de deur van zijn woning kwam uitloopen.

Lord Aberdeen, de pseudo-kolendrager, liep hem tegen het lijf en begon een gesprek met hem waarvan het resultaat was, dat hij de bewaking van de kist kreeg, die het stoffelijk overschot van

Pearson bevatte.

Ongemerkt had Lord Aberdeen zijn vriend Charles Brand, die als dronken kerel in zijn buurt bleef, last gegeven met de vrachtmotorboot aan de boompjes aan de India Docks te komen, teneinde een kist af te halen. Gedurende het onderhoud, dat Grey Monkey aan het politiebureau had, werd de kist in de motorboot geladen en in de onmiddellijke nabijheid van de Towerbridge geborgen.

Nadat de kist haar plaats van bestemming bereikt had, keerde Lord Aberdeen naar de White Churchstreet terug en vatte in de nabijheid van het huis van Grey Monkey post, om te zien wie van de politie het onderzoek zou leiden.

Geruimen tijd had hij er gestaan, eer Grey Monkey met eenige politiebeambten terugkeerde. Lord Aberdeen was hoogst nieuwsgierig, welke beambte van Scotland Yard het onderzoek zou instellen, doch toen hij Baxter zag, schoot hij in een lach, want dat was de grootste stommeling der wereld, van wien hij het minst te vreezen had. Ware het Sullivan geweest, die het onderzoek zou leiden, dan had hij het veiligste gevonden het sleuteltje en de kist in de Theems te gooien. Nu echter konden ze veilig naar het sleutelgat zoeken, waarop het sleuteltje paste.

Hij keerde naar de Cromwellstreet terug, en na zich verkleed en zijn ontbijt gebruikt te hebben, zocht hij Charles Brand op.

Beide heeren gingen tegenover elkander in een crapaud zitten en spraken over Roll O'Kell, alias Grey Monkey.

— Charles, heb je ook tijdens je aanwezigheid bij Grey Monkey iets ontdekt, waaruit wij kunnen opmaken, wat het slot, waarop het sleuteltje past, verbergt?

— Neen.

— Ben je daar zeker van?

— Ja, absoluut.

— Had hij geen documenten verstopt?

— Neen, geen enkel.

— Alles heb je dus onderzocht?

— Voor zoover het in mijn macht was, ja.

— Had hij geen andere kleeding?

— Neen, geen enkel stuk.

— Was zijn baard echt?

— Gedeeltelijk.

— In hoeverre?

— Wel, hij liet zijn baard tot op een centimeter groeien.

— En vervolgens?

— Gaf hij zijn baard de kleur, die zich kenmerkt bij menschen, die aan hun uiterlijk weinig zorg besteden: een vaalgrijze kleur.....

— Dus hij verfde zijn baard?

— Niet direct.

— Niet direct?

— Neen, hij wreef dien met een mengsel van stopverf en kalk in.

— En wat denk je van het sleuteltje, Charles?

— Ik denk, dat het sleuteltje het eigendom was van Lord Hamperton, en dat achter het slot, waarop dit sleuteltje past, gewichtige documenten of een schat verborgen zijn.

— Zeer juist!

— Maar waar zou die geheime bergplaats zijn?

— Dat is een vraag, die wij te beantwoorden hebben. Ik heb eigenlijk een leelijke vergissing begaan met het bewaken van die kist. Het is een groot bewijs tegen hem en wij konden hem desnoods aan de politie overleveren, want het

feit van de misdaad op Lord Hamperton is nog niet verjaard; maar dit is alleen als wraakmiddel geschikt, dat geeft ons geen voordeel!

— Edward, laten wij beginnen met het kasteel of de overblijfselen van het kasteel Hamperton op te speuren en er spoedig heengaan; mogelijk vinden wij daar wel Roll O'Kell.

— Uitstekend.....

— Ik zal Southcliff telefoneeren.

— Southcliff?

— Ja, de redacteur van de economische rubriek van „The Gazette”. Hij behandelt en verslaat sinds vijf-en-twintig jaar niets anders dan moordzaken. Misschien herinnert hij zich nog iets van het geval-Hamperton.

— Doe dat, Charles, ik ga in dien tijd naar mijn laboratorium, om een narcose-masker gereed te maken.

Raffles verliet het vertrek en Charles Brand nam de telefoon van den haak.

— Hallo!

—

— Hallo!

—

— No. 10562?

—

— „The Gazette”.

—

— Mag ik mijnheer Southcliff spreken?

—

— U spreekt met Charles Brand.

—

— Best.

—

— Southcliff, ben jij daar?

—

— Zeg, herinner je je nog den moord op Lord Hamperton, zoowat tien jaar geleden?

—

— Uitstekend..... laat ik even opschrijven: Lord Hamperton werd vermoord door zijn pachter Roll O'Kell en diens knecht Pearson. De moord had plaats op het landgoed Hamperton, bij Yersborn. Het landgoed bestond uit een uitgestrekt stuk heidegrond op een krijtrots, die aan zee grenst. Het huis van Lord Hamperton was zeer klein..... Ja, ik schrijf.....

—

— Zooveel bijzonderheden als je weet, Southcliffe!

—

— Goed, ik schrijf op. Langzaam spreken, alsjeblieft..... Lord Hamperton was een zonderling, een rijke gierigaard, die al zijn geld moet verstopt hebben. Of de moordenaars den buit hebben verdeeld, weet niemand, want na dien tijd heeft niemand ze teruggezien. Beiden werden op den dag van den moord het laatst op de

pachthoeve gezien. 's Avonds vertrok Roll O'Kell belast en beladen met koffers en kisten, naar Liverpool, waar hij nimmer geweest is. Drie dagen na het vertrek van Roll O'Kell werd de moordaanslag ontdekt. Lord Hamperton lag gewurgd in zijn bed. Vermist werd er niets en Lord Hamperton schijnt de laatste telg van het geslacht Hamperton geweest te zijn, want nimmer is er iemand geweest, die zich als erfgenaam heeft aangemeld.....

—

— Ik heb het opgeschreven.

—

— Gedeeltelijk was het ons bekend, maar het was ons te doen om de gegevens, die wij weten, nog eens te controleeren.

—

— Dank je, Southcliff.

—

— Mij gaat het best.

—

— Adieu, Merci,..... voor je bereidwilligheid.

Charles Brand hing de telefoon weer aan den haak, stak een cigarette op en leunde achterover in zijn stoel.

Lord Aberdeen kwam weder binnen.

— Heb je iets gevonden?

— Ja, ik heb Southcliff gesproken..... hij heeft mij eenige bijzonderheden betreffende den moord, die destijds gepubliceerd zijn, gedicteerd.

— En?

— Het beste is, dat wij onmiddellijk naar Yersborn gaan.

— Zoo dacht ik er ook over. De auto staat al voor. Wij hebben ammunitie, 'n narcose-masker, en een flinke hoeveelheid stevige boeien. Als wij nu Grey Monkey, het sleuteltje en het lijk van Pearson hebben, dan hebben wij een prachtverzameling die geld waard is en ons kapitalen zal opleveren.

— Zou je denken?

— Of ik het denk? Ik ben er zelfs zeker van, Charles, zeide Raffles.

Zij stapten in de auto, een prima race-wagen, die door Henderson bestuurd werd.

Bij het instappen zeide Lord Aberdeen tot Henderson:

— Rijd met de grootste snelheid, zoodra wij buiten zijn. De reis is naar Yersborn. Let goed op den weg en houd je kruit droog.

— Ik ben lang genoeg in uw dienst, om te weten wat dit beteekent, mylord, antwoordde de chauffeur onderdanig.

Nauwelijks was de wagen buiten Londen, of hij kreeg zulk een vaart, dat de inzittenden zich aan de bank moesten vasthouden. De boomen en huizen langs den weg hadden hun vorm verloren

en geleken wel zwarte strepen, zóó snel vloog de wagen over den weg.

De chauffeur zag aan het einde van den breedten weg een stip, die snel grooter werd, naar mate de auto naderde.

— Kijk eens door den kijker, zeide Lord Aberdeen tot Charles Brand. Wat zie je?

— Een motorrijder, die voortdurend omkijkt, en, terwijl hij met zijn motorfiets in slingers rijdt, iets op den weg strooit.

— Dat is Grey Monkey! riep Raffles.

— Ongetwijfeld! antwoordde Charles, hij gaat ook naar Yersborn en wil er eerder zijn dan wij. Hij vermoedt waarschijnlijk, dat wij iets meer van het sleuteltje afweten!

De auto maakte zulk een geraas, dat Henderson niet hoorde dat Lord Aberdeen hem riep, daarom gaf deze hem een stomp in de zijde. De chauffeur keek om en Lord Aberdeen riep:

— Stop, Henderson! Onze banden gaan er aan, de weg is onveilig!

De auto stond stil; 't was een vreemde gewaarwording na dien dollen rit.

— Rijdt zeer langzaam vooruit en kijk goed op den weg, beval Lord Aberdeen.

Zoo snel de auto eerst reed, zoo langzaam ging de wagen thans.

Een tijdje werd het slakkengangetje voortgezet, eindelijk stopte Henderson, draaide zich om en zeide:

— Mylord, 't is onmogelijk verder te gaan; de weg ligt bezaaid met scherp ijzer....

Lord Aberdeen en Charles Brand stapten uit den wagen en liepen den weg op. Zoover als zij konden zien, zagen zij een groote guirlande van punten over den weg gezaaid. Zij raapten er een op. 't Was een kunstig voorwerp, dat nimmer zijn doel zou missen. Het was een driekant stukje ijzer, waarvan de vlakken samenkwamen in 'n vlijmscherpen kant. Hoe de stukjes ook vielen, altijd lag een vlijmscherp mes boven.

— Er is maar één middel om vóór hem op Yersborn aan te komen, en dat is met de auto over de vaart te springen en door het weiland te rijden naar den zeekant. De afstand is kort, maar 't zal wel een paar uur duren eer wij er zijn, want de wagen zal in den grond zakken. 't Is een doodenrit, maar hoe dikwijls hebben wij niet in levensgevaar verkeerd, Charles, ook dit waagstuk zal wel goed afloopen, zeide Lord Aberdeen.

— Wij kunnen hoogstens in de vaart terechtkomen, antwoordde Charles Brand.

— Vooruit Henderson, bereken je sprong! beval Lord Aberdeen den chauffeur.

Henderson reed een tweehonderd meter achteruit, wachtte even en reed toen den wagen nog honderd meter achterwaarts.

Lord Aberdeen zag door zijn kijker, dat de motorrijder was afgestapt en met zijn hand boven zijn oogen naar de auto staarde....

— 't Is ongetwijfeld Grey Monkey, hij wacht nu af wat wij zullen doen, fluisterde Lord Aberdeen tegen zijn vriend.

— Zijn de heeren er op voorbereid om den sprong te maken? vroeg de chauffeur.

Beiden knikten bevestigend.

Als een wervelwind schoot de auto in schuine richting vooruit naar het water.

Een schok... en snorrend zweefde de groote wagen boven de vaart. 't Geleek wel of hij in 't midden even bleef stilstaan. De drie mannen zaten als steenen beelden zoo stil. De sprong scheen uren te duren, in werkelijkheid duurde deze maar enkele seconden. Een tweede schok... en de wagen stond op het weiland. Snel stopte de chauffeur, want de voorste wielen van den wagen wrongen zich diep in de klei.

— Nu begint de ellende! riep Charles.

Met een dommekracht tilden zij het voorste gedeelte van de auto uit de modder en onderzochten daarna de banden en den wagen. De auto had door den sprong niets geleden.

Langzaam rijdend probeerden zij het land over te steken, doch telkens kon de wagen niet vooruit. Halverwege den afstand stelde Lord Aberdeen voor de auto in kleine trajecten te dragen tot aan den zeekant.

De drie mannen beschikten over Titanenkracht, en na telkens een meter te hebben afgelegd, hadden zij na verloop van anderhalf uur den wagen tegen de glooiing van den dijk gebracht.

Henderson nam uit de gereedschapskist een lang, dik touw, bevestigde dat aan de auto en de drie mannen trokken dat hun biceps tot berstens toe zwollen. Eindelijk kwam er beweging in het gevaarte en langzaam reed het den dijk op.

De geheele evolutie had een oponthoud van drie uur veroorzaakt.

Een paar mijl verder begonnen de rotsen met hun hobbelig pad, doch de auto was sterk en de banden waren solide, zoodat de minder goede hoedanigheid van den weg geen bezwaar was.

De motor werd aangezet en voort ging het weer, met enorme snelheid.

Soms deed de wagen een sprong als hij tegen

een groote oneffenheid stiet, of dreigde om te kantelen als hij gedeeltelijk over een kuil schoot.

Spoedig was nu Yersborn bereikt.

Een echt landelijk gehucht, met een ouden roodsteen kerktoeren, waaromheen de kleine huisjes met hun roode daken als kuikens om de kloek geschaard stonden.

Het gehucht lag te midden van velden papavers, welker groote roode bloemen, op hun buigzame stengels, in den zachten wind golfd.

Voor een herberg hielden ze stil en Lord Aberdeen begon een gesprek met den herbergier eerst over het weer, daarna over de papavervelden en verder over het dorp en het graafschap, om zodoende ongemerkt het gesprek op Lord Hamperton te brengen.

Lord Aberdeen wist wat hij weten wilde. De bezitting van den excentrieken Lord lag twee mijlen van het dorp af, aan de zee. Een deel ervan bestond uit zandgrond, dat met dennen en eiken beplant was, en een ander deel uit een krijtrots, waartegen de zee spoelde. Ook had hij gehoord, dat er een ongeluk in het dorp was gebeurd; een paar uur geleden had een motorrijder een kind aangereden. De man was, zonder zijn snelheid te verminderen, doorgereden. Het kind had alleen een schram aan het hoofd gekregen.

De auto vertrok weer en spoedig was men bij het landgoed, waar Lord Aberdeen en Charles Brand uitstapten en den chauffeur instructie gaven te wachten totdat zij terugkeerden, en goed op te letten dat hij niet overvallen zou worden.

Beide mannen, van wapens voorzien, gingen het landgoed op, dat er geheel verwaarloosd uitzag.

— Kijk daar eens! riep Charles Brand.

Raffles keek op en trok zijn revolver.

De motorrijder stond achter zijn rijwiel en had over het zadel een buks gelegd, die hij op hen richtte.

Beide mannen schoten tegelijkertijd hun revolvers af.

De motorrijder was verdwenen, zijn rijwiel lag in het zand, en daarnaast de buks, die niet afgeschoten bleek te zijn.

Bij het kreupelhout lagen een paar bloeddruppels.

HOOFDSTUK V.

SULLIVAN AAN HET WERK.

Avorens Sullivan met zijn dapper troepje speurders, waarmede hij gewend was geregeld te werken, op weg ging, raadpleegde hij de uittreksels van de misdadigersregisters. Uit geen enkele kon hij eenig vermoeden krijgen, dat hem een richting aangaf.

Natuurlijk was ook hier de Groote Onbekende John Raffles in het spel, maar dat gaf weinig hoop op een goed resultaat van het onderzoek.

Sullivan bleef geheel gekleed om het onderzoek op Houndsditch te beginnen, in zijn bureaustoel zitten, en schreef de volgende vragen op:

Kan Grey Monkey de Groote Onbekende John Raffles zijn?

„Zoo ja, wat deed hij dan in de omgeving van Houndsditch?”

„Was daar een andere misdadiger, dien de Groote Onbekende het de moeite waard achtte, om zijn aandacht aan te schenken?”

„Bevatte het verhaal van het sleuteltje en de verdwenen huishoudster waarheid, of was het een verhaal om de aandacht van de politie af te leiden van een misdaad, die misschien gebeuren moest, of reeds gebeurd is?”

„Waar diende het afschieten van den vuurpijl toe?”

— Ik moet beginnen, zoo mompelde Sullivan, drie dingen met zekerheid vast te stellen, dat is: of Grey Monkey een huishoudster had, of hij iets van den vuurpijl afwist en of er ook een ontvluchting van een vrouw plaats heeft gehad.

Sullivan stond op en nam het grootsche besluit om de geheele White Church Street tijdens het onderzoek af te laten zetten.

Hij zou met de bewoners van de straat open kaart spelen en precies zeggen, waar het om ging, want zijn routine als politieman gaf hem de zekere overtuiging, dat de misdaad in geen enkel opzicht in verband stond met het gewone misdadigersleven op Houndsditch.

Groot was de consternatie in de White Church Street, toen op klaarlichten dag de politie de straat afzette en daar alle bewoners in meer of mindere mate wel iets op hun kerfstok hadden, dat de politie interesseerde, waren zij aanvankelijk niets op hun gemak, doch Sullivan, die dit ook wel wist, liet bekend maken, dat zij naar Grey Monkey zochten, en de bewoners kwamen gaandeweg weer buiten en schaarden zich voor

het huis.

Sullivan keek naar het kleine krotje, dat tusschen twee hooge huizen stond, en zag dat de vensters der eerste verdieping op gelijke hoogte met de dakgoot der kleine woning waren.

De inspecteur kende alle lieden in de buurt bij hun bijnaam, en den bewoner van één hoog, die in zijn hemdsmouwen uit het raam hing, riep hij toe:

— Zeg, Murkey, ik zoek jou niet, maar ik zou je wat willen vragen. Kan ik boven komen?

— Als je alleen komt wel.

— Zoover ik weet sta je bij mij niet in het krijt, dus er is geen gevaar bij.

— Ik vertrouw die luidjes van Scotland Yard niet!

— Dat is jouw zaak!

— Sullivan liep de donkere trap op, en ging het armoedige, smerige vertrek van Murkey binnen.

— Heeft vannacht het raam bij je opengegaan?

— Waarom vraag je dat?

— Omdat er bij Grey Monkey ingebroken is en de dief door jouw raam en door jouw kamer en door jouw straatdeur is gevlucht!

— Ben ik soms die inbreker?

— Wie zegt dat, Murkey?

— O, ik dacht soms....

— Ben je boos?

— Neen, maar ik breek niet in.

— Vertrouw me nu eens, Murkey! Is er nu vannacht niets bijzonders bij je gebeurd?

— Als ik het je zeg, neem je me mee, hè?

— Murkey, je weet toch, dat dit mijn systeem niet is.... Ik ga altijd recht door zee. Moet ik je hebben, dan zeg ik: „Murkey, het spijt me voor je, maar je staat op mijn lijstje om je te halen.

— Dat is waar, Sully, je bent een eerlijke kerel, al ben je van Scotland Yard.

— Dus je vertelt het me! Het blijft onder ons, zoolang als er geen officieele aanklacht tegen je komt!

— Ik heb er vannacht een paar afgedroogd!

— Dat vechten schijnt je lust en je leven te zijn! En waarom was je weer aan het vechten?

— Ik werd wakker van het lawaai op straat. Ik schoof het raam op en zag, dat ze aan het vechten waren voor mijn deur. Nou — zien vechten doet vechten, hè? Ik er tusschen in — knikstoot — buikstomp — maar de politie

kwam er bij, en —

— Genoeg, Murkey! Beantwoord nu kort mijn vragen: Waarom werd er gevochten?

— Waarom? Je gaat vechten als je lust hebt — om niets! Twee Houndsditchers hadden ruzie over een luchtverschijnsel; de een had gezegd dat het een vuurpijl was en de ander hield vol dat het vallende sterren waren, en toen ze het niet eens werden hebben ze het afgeklopt!

— Prachtig!

— Nietwaar? Ja — zoo'n kloppie!

— Nu, dat meen ik niet, zeide Sullivan glimlachend. Nu wat anders, sloot je het raam weer of liet je het open?

— Ereis kijken.... Neen, open!

— Er is toen geen vrouw naar binnen gekropen?

— Ik weet het niet!

— Geen vrouw, maar een kerel, riep eensklaps een stem uit het duister van de kamer.

— Wil jij wel eens je mond houden, als ik met mijnheer Sullivan spreek! schreeuwde Murkey naar achteren.

— Laat hem maar eens voor het front komen, Murkey! zeide Sullivan kalm.

— Kom hier dan! riep Murkey kwaad. Een lange, bleke slungel, met sluik haar, kwam bij Murkey staan.

— Wel, vertel jij mij maar eens wat je weet! zeide Sullivan aanmoedigend.

— Nu dan, ik lag te slapen, toen er iemand op mij trapte. Ik dacht, dat het de kreupele was en ik wilde hem al een pak slaag geven, toen hij riep: „Vader is aan 't vechten!” en de trap afstormde. Ik zag Murkey vechten en wilde meedoen en daardoor vergat ik op den man te letten, die door het raam naar binnen sprong.

Het was een kerel, die bij ons op Houndsditch niet thuis hoort. Later zag ik nog, dat hij met Grey Monkey stond te praten en hem iets gaf.

— Zoo, en zou je den man herkennen, als je hem zag? vroeg Sullivan.

— Of ik! Want toen ik zag, dat hij met Grey Monkey sprak, dacht ik: jij hoort hier niet thuis en als ik je zie, zal ik je eens vragen, wat je op onze kamer deed. Als de politie er niet was bijgekomen, dan had ik het dadelijk al gedaan.

— Had je het maar gedaan! Dien kerel moet ik juist hebben! riep Sullivan teleurgesteld uit. Hij gaf den jongen een paar shillings, die dolblij met zijn geschenk de trap afliep en de straat opging om aan wie het maar hooren wilde te vertellen, dat Sullivan de braafste kerel ter wereld was.

— Murkey, had Grey Monkey een huishoudster? zoo vervolgde Sullivan zijn verhoor.

— Nou, een leelijk, raar wijf....

— Nu, ik weet genoeg! Als ik nu uit jouw

raam met twee mannetjes op het dak van de woning van Grey Monkey mag klimmen, dan zijn wij de beste vrienden.

— Natuurlijk, Sully.

— Den laatsten keer heb je een week bij ons gebromd, nietwaar? Hier heb je een pleister op de wond. Met die woorden gaf Sullivan den vechtersbaas een halven souverein.

Murkey sprong in de lucht van blijdschap en wilde Sullivan met alles van dienst zijn.

— Wacht eens even! riep de inspecteur uit.

Sullivan schoof het raam op en riep Walker toe te onderzoeken of Grey Monkey thuis was.

— Dat heb ik al gedaan, riep de rechercheur, hij is vanmorgen al uitgegaan!

— Ik versta je niet goed! Kom boven met nog een mannetje en laat het huis goed bewaken!

Twee politiedienaren kwamen boven.

Walker vertelde nu, dat hij gehoord had, dat Grey Monkey was uitgegaan en teruggekomen met een kerel, die voor de deur was blijven wachten. De kerel nam daarop een groote kist in ontvangst, die hij wegdroeg. Grey Monkey volgde hem.

— Je wil zeker wel wat voor ons doen, Murkey? vroeg Sullivan.

— Nu zeker.

— Ga dan eens in de buurt informeeren, of je wat van Grey Monkey te weten kunt komen.

— Afgesproken!

— Maar kom nuchter terug, en ga niet aan het vechten!

— Ik beloof het je, Sully.

Sullivan klom met de twee agenten het raam uit, liep over het dak van Grey Monkey's huis, en liet zich door het gat op den zolder zakken.

Hij vond daar vrouwenkleeren en kreeg de overtuiging, dat de huishoudster een man was, die iets meer van Grey Monkey afwist dan hij, en die belang bij het sleuteltje kon hebben. De vondst van de vuurpijlhuls leverde niets nieuws op, maar wel de wand, die een soort witten uitslag vertoonde.

Sullivan rook aan de huls en aan den uitslag en vond in de lucht een groote overeenkomst. De wand was aangeslagen door den rook van den vuurpijl.

— De man heeft dus een onbekende, die ver af was, gewaarschuwd dat de diefstal gelukt was, mompelde Sullivan. Dus werd er veel waarde aan 't sleuteltje gehecht, want deze pijl is van 'n bijzondere constructie geweest, daar zij bij het uiteenspatten door half Londen gezien werd.

Sullivan en zijn mannen gingen weder naar beneden en met een electrische lantaarn verlichtte hij het vertrekje.

— Kijk, hier heeft de kist gestaan en gerui-

men tijd ook, zeide Sullivan, want men kan duidelijk den omtrek van den vuilen grond zien. Telefoneer eens naar mijnheer Baxter, en vraag hem, of er een kist in de kamer stond, toen hij bij Grey Monkey was. Zeg maar, dat Custom het doet, ik kan van jullie niemand missen.

De agent ging weg om de instructie te geven.

Sullivan wijdde nu zijn geheele aandacht aan de spleet en zag, dat er tusschen de planken maar een kleine opening was; ook zag hij, dat men met gemak, als de deur gesloten was, iets uit de spleet kon halen, zoo groot was de opening tusschen de deur en den drempel.

Sullivan liet den geheelen rommel in het huis onderst boven halen, snuffelde alles nauwkeurig na, doch vond niets van zijn gading en was daarvoor zeer teleurgesteld.

Hij stelde twee agenten aan om het huis te bewaken en toen hij wilde heengaan, kwam Murkey terug.

Hij zag er zeer opgewonden uit.

— Wel? vroeg Sullivan hem.

— Nou, ik ben in de kroeg geweest!

— Dat merk ik.

— Ja, en daar hebben ze me verteld, dat er vanmorgen een kolendrager een flesch whisky kocht en een anderen man tracteerde. Zij spraken over een vrachtje, een kist, die bij de boompjes aan de India Docks moest afgehaald worden. De kolendrager ging later met Grey Monkey mee.

Nauwelijks had Sullivan dit belangrijk bericht vernomen of Custom kwam vertellen, dat Baxter in het geheele huis geen kist gezien had.

Sullivan wist nu, dat Grey Monkey de kist had laten verdwijnen, voordat de politie kwam. Het sleuteltje had dus niets met de kist te maken en de kist moest weg zijn, voordat de politie verscheen.

— Ik weet nog meer! riep Murkey uit.

— En dat is? vroeg Sullivan.

— Dat Grey Monkey stellig niet zoo oud en gebrekkig was, als hij er altijd uitzag, want de waard zag hem rechttop loopen en veel vlugger dan anders.

— Prachtig!

Sullivan gaf nu last de straat weer vrij te laten en begaf zich naar de haven, waar hij hoorde dat een vrachtmotorboot een kist had weggehaald. En voorts, dat de man, die bij de kist gewacht had, met de boot was medegegaan.

Enkele schippers hadden de boot stroomopwaarts zien varen en meer wist men niet.

Sullivan ging naar zijn bureau en sloot zich in zijn werkkamer op, om het geval te overdenken.

De groote vraag was nu: Wie was Grey Monkey en wie de huishoudster! Het sleuteltje kon

natuurlijk een groot geheim onthullen en dat deed natuurlijk nu de pseudo-huishoudster en Grey Monkey was haar achterna om haar of liever hem voor te zijn. Want waarom anders zou iemand, die bestolen is, verdwenen zijn?

De middagbladen gaven een kort en onbeduidend bericht, dat Sullivan plotseling een helder inzicht gaf in de duistere zaak van de White Church Street.

Hij las:

„Op den weg van Kirkhome naar Yersborn heeft een baldadig persoon een groote hoeveelheid scherpe spijkers op den weg gestrooid, die voor wielrijders en automobilisten groot gevaar voor hun banden opleveren.”

Een eind verder stond:

Een kind aangereden door een motorrijder.

„In Yersborn heeft een motorrijder, die in wilde vaart door het dorp reed, een kind aangereden; zonder zich om het slachtoffer te bekommeren vervolgde de rijder in woeste vaart zijn tocht.”

Sullivan schelde om den archivaris.

— Kijk eens in den klapper, of wij iets van Yersborn hebben, beval hij, zoodra de man was binnengetreten.

— Uitstekend, mijnheer! De beambte verwijderde zich en keerde even later met een groot register terug.

— Yersborn..... folio 81, jaar 19..... bij het landgoed van Lord Hamperton, vermoord door Roll O’Kell en Pearson —

— Sla nu Hamperton op! Wat staat daar?

— Lord Hamperton..... bekend als excentriek man —

— Verder!

— Vermoord door wurging!

— Verder! Sla Roll O’Kell eens op!

— Roll O’Kell spoorloos verdwenen!

— En Pearson!

— Pearson... de P mompelde de archivaris.

— Vlug nu wat! zeide Sullivan ongeduldig.

— Pearson..... spoorloos verdwenen.

— Wanneer is de moord gepleegd?

— 3 Juli 19.....

— Dus bijna tien jaar geleden!

— En bijna verjaard!

— Onmogelijk! Het lijkt waarschijnlijk en toch onmogelijk! mompelde Sullivan, terwijl hij heen en weder liep. Hoe kan men de zaak in White Church Street in verband brengen met den moord op Lord Hamperton! En toch..... de huishoudster moet dan Pearson of Roll O’Kell geweest zijn, of Grey Monkey een van beiden, doch dan zouden ze elkaar herkend hebben!

Maar Lord Hamperton was zeer rijk en er werd niets van waarde gevonden. Dus de moordenaars hebben toen een buit verdeeld of een van beiden had den schat in de kist. Maar waarom brak de pseudo-huishoudster die dan tijdens de afwezigheid van Grey Monkey niet open?

De motorrijder wist dat hij achtervolgd kon worden, daarom bestrooide hij den weg met ijzeren nagels en reed hij in wilde vaart door het dorp. Het eenige is, zoo spoedig als mogelijk, naar Yersborn te gaan!

Een agent klopte op dit oogenblik op de deur en bracht de politierapporten der andere bureaux binnen.

Het waren alle kleine gevallen, maar een er van trok zijn aandacht.

Een werkman had een pak kleeren gevonden, dat een motorrijder in Southamptonstreet had verloren.

Hij liet onmiddellijk het pak van het bureau in de Osbornstreet halen en ontbood Murkey op het bureau.

Murkey kwam spoedig.....

— Heb je nog wat nieuws, Murkey? vroeg Sullivan.

— Neen, Sir.

— Hoe lang woonde Grey Monkey bij jullie in de straat?

— Anderhalf jaar zoowat!

— Sprak hij met iemand?

— Zelden, alleen zeide hij soms iets over het weer.

Het pak kleeren werd nu binnengebracht. Sullivan opende het en toonde Murkey de kleeren.

— Dat is van Grey Monkey. Ik zie het aan de knopen en die witte streep op zijn rug, dat hebben de jongens gedaan, toen ze hem naliepen met een natte verfkwest.

— 't Is goed Murkey. Als ik je noodig heb —
— Altijd tot uw dienst!

Toen Murkey weg was, onderzocht Sullivan de zakken der kleedingstukken en vond daarin een rekening van een confectiewinkel, die pas geschreven was en een stukje papier, waarop een telegram aan het hoofdkantoor van de *Canadian Pacific* te Liverpool geadresseerd, hetwelk luidde:

Canadian, Liverpool.

Reserveer hut eerste klas „*Empress of India*”, bestemming Quebec. Kom hedennacht laatste trein. Zal passage storten hoofdbureau.

ROLL O'KELL.

— Wat een stommerd, een misdadiger doet altijd iets stoms, dat hem aan het gerecht overlevert. Grey Monkey was dus Roll O'Kell en ik durf er mijn hoofd onder verwedden, dat John Raffles zijn huishoudster was. Twee misdadigers, die aan elkaar gewaagd zijn.

Hij heeft natuurlijk een duplicaat weggezonden. Even informeeren!

Hij telefoneerde naar de *Canadian Pacific* te Liverpool en vernam, dat zij inderdaad een hut op telegrafische order voor hem gereserveerd hadden. Het telegram kwam uit Londen en ging vergezeld van twee pond sterling als garantie. De boot vertrekt morgenochtend en hut 10 was voor Roll O'Kell gereserveerd.

De politie te Liverpool kreeg opdracht den passagier van hut 10 te arresteeren, en Sullivan vertrok met een gewapende politiemacht per trein naar Yersborn.

Den geheelen nacht hoorde men niets meer van Sullivan en 's morgens werd er bericht ontvangen, dat de „*Empress of India*” zonder passagier voor hut 10 was vertrokken.

Roll O'Kell had zich niet aangemeld.

HOOFDSTUK VI.

DE VANGST VAN GREY MONKEY.

Grey Monkey had, na zijn bezoek bij de politie, onmiddellijk in een winkel van gedragen kleeren een pak gekocht en het naar zijn woning meegenomen. Nadat de heer Baxter uit zijn woning gegaan was, schreef hij het telegram aan de *Canadian Pacific*, daar snel handelen het con-signé was. Dynamiet kon het sleuteltje vervangen en de kist, waar het sleuteltje op paste, wist

hij alleen; de plaats er van kon niemand anders weten. Zelfs de huishoudster niet, die 't gestolen moest hebben. Bij zich zelf dacht hij: ik had voorzigtiger moeten zijn, want die marskramer, die de jongens verjoeg, vertrouwde ik ook niet. Voor mij is het zaak hier vandaan te komen en wanneer ik in Canada ben, is de misdaad verjaard en ben ik een vrij man. Met het pak ging

hij naar een openbare waschgelegenheid, verkleedde zich daar en verliet dit als heer gekleed, terwijl hij zijn gelaat, dat hij steeds met klei en stopverf insmeerde, reinigde. Daarna ging hij naar den barbier, liet zich scheren en bij een wapenhandelaar kocht hij een buks en een groote hoeveelheid patronen en ook eenige dynamietpatronen. Verder kocht hij voor de kleine honderd pond, die in zijn bezit waren, een motorfiets en bij een ijzerhandelaar een groote hoeveelheid ijzeren punten. Zoo uitergerust nam hij de wijk naar Yersborn en in Southamptonstreet liet hij het pakje vallen. Later kwam hij tot de ontdekking, dat het telegram in het pakje zat, en schreef hij eenvoudig een duplicaat. Met enorme snelheid reed hij Londen uit, naar Yersborn.

Een paar mijlen van Yersborn zag hij, dat een auto hem achtervolgde en daar hij niet wilde dat men hem volgde, bezaaide hij den weg met ijzeren punten.

Groot was zijn ontsteltenis toen hij zag, dat de auto over de vaart sprong en met veel moeite naar de zee werd gebracht.

Toen kreeg hij de overtuiging, dat in die auto de dief van het sleuteltje met zijn handlanger zat en rende hij met de grootste snelheid naar het landgoed van den vermoorden Hamperton.

De weg die naar de plaats van bestemming leidde, was een zandpad te midden van het kreupelhout. Grey Monkey vond, dat dit het meest geschikte punt was om een ontmoeting met zijn vervolgers te hebben. Met het rijwiel kon hij al niet door het zand komen, met de auto konden ze hem dus onmogelijk verder volgen.

Grey Monkey stelde zijn motor bij het struikgewas op en legde zijn buks tot schieten gereed op het zadel. Hij hoorde hoe uit de verte de auto snel naderde en eindelijk stopte; er was geen andere weg om op het landgoed te komen, dan langs het zandpad.

Hij hoorde menschen stap voor stap naderen; zij spraken fluisterend. Wat zij zeiden, kon hij niet verstaan. Grey Monkey zag hoe ze dicht langs het struikgewas slopen, ze waren gemaskerd en hadden een revolver in de hand. Een der mannen keek op, zag Grey Monkey en waarschuwde den ander. Zij schoten, de kogels vlogen om zijn ooren; hij wilde terugschieten, doch zijn motor viel om en nam zijn buks in den val mede. Hij wilde de vallende fiets grijpen, doch dit mislukte en hij bezeerde zijn vinger, zoodat het bloed er uit stroomde.

Met één sprong was Grey Monkey in het kreupelhout en wrong zich tusschen het lage geboomte naar een kleine open plek, waareen menigte boomstammen lagen. Hier verbond hij zijn vinger. Zijn dynamietpatronen had hij bij

zich gestoken en opeens kreeg hij een idee.

Hij hoorde aan het geritsel van het struikgewas dat zij hem zochten, en wanneer zij hem hier vonden was hij verloren, want de plantengroei was door de tienjarige verwaarloozing zóo weelderig geworden, dat deze als een hechte muur de open plek omsloot.

Hij nam een dynamietpatroon ter hand en bond die tegen een zijkant van een der omgekapt boomstammen, dien hij daarop recht op zette en met een lang eind koord bevestigde. Zijn doel was om den stam om te trekken als zijn vervolgers op de open plek waren. Het dynamiet zou door den schok ontploffen en de vervolgers uiteenrijten.

Grey Monkey verborg zich aan den rand van het kreupelhout, dat zóo dicht en buigzaam was, dat het hem voldoende zou beschermen.

— Wees voorzichtig, Edward! hoorde hij in zijn schuilplaats zeggen en op hetzelfde oogenblik traden twee gemaskerden van achter het struikgewas in de open ruimte.

— Roll O’Kell geef je over, of wij schieten! riep Raffles.

— Wie ben jij?.....

— De politie!.....

— Dan deed je beter mijn sleuteltje op te sporen, antwoordde Grey Monkey, die zijn hoofd boven het struikgewas uitstak en het onmiddellijk weer terugtrok.

— Je sleuteltje hebben we!

— Maar mij nog niet en het geld ook niet!

— Wil je wedden, dat wij het heel spoedig hebben?

— Ik wed niet met jullie..... Ik zal met de politie wedden..... Dié is goed!

Geef je over of wij vuren!

Grey Monkey gaf een ruk aan het touw, de stam viel voorover..... Raffles en Charles, die steeds op alles voorbedacht waren, wierpen zich op den grond.....

Er volgde een hevige ontploffing. De geheele plek was één stofwolk, die, nadat zij opgetrokken was, een diepe kuil naliet.

Raffles en Charles Brand waren ongedeerd. Wél lag er een zware balk over hen heen, maar die had hen niet geraakt en rustte op het struikgewas.

— Laten wij ons niet verroeren, hij heeft geen wapens en kan niet naderbij komen, want de ontploffing heeft een groot gat in den grond geslagen, zeide Raffles.

— Ja, ik kan zien wat hij doet, als ik zóo lig, antwoordde Charles.

— Als hij door den kuil naar ons toekomt, springen wij er in, want wij moeten hem levend hebben. En als hij ons tot schieten noodzaakt, verwonden wij alleen zijn beenen, hernam Raffles.

— Ik dacht dat wij hem zooeven aan het zandpad doodelijk getroffen hadden.

— Ja, ik ook, maar ik geloof nu dat wij hem in het geheel niet geraakt hebben!

— 't Moet toch, want tot hier liggen bloedsporen! Kijk, hij heeft zijn vinger verbonden.

— Zeg, Edward, de kerel was uitstekend vermomd!

— Maar jij ook, Charles, antwoordde Raffles. 't Is er een, die aan ons gewaagd is! Stil, wat doet hij nu?

Grey Monkey was ook ongedeerd en alleen naar wat versuft door de hevige ontploffing.

Hij zag zijn beide vervolgers onder den zwaren balk liggen. Daar het niet te zien was, dat de balk niet op hen, maar op het kreupelhout rustte, dacht hij niet anders dan dat zij dood of zwaar gewond waren. Deze meening werd versterkt door het feit, dat zij zich in het geheel niet bewogen.

Eenige oogenblikken dacht Grey Monkey er aan om naar hen toe te gaan en hen de wapens en het masker te ontnemen, doch hij vond dit te gevaarlijk, daar hij niet zeker wist of zijn vervolgers met meer dan twee personen waren. Het was voor hem nu zaak, zoo spoedig mogelijk de plaats van bestemming te bereiken en hij begon zich door het dichte struikgewas een weg te banen.

— Charles, wij hebben nu een paar uur rust, want hij zal ongeveer vijftig meter per uur afleggen en de plek waar hij moet zijn, schijnt bij de zee te liggen. Ik ga naar Henderson, die met de auto naar Eastborn moet gaan, om onze groote motorboot naar hier te brengen, want als wij nog zoo'n paar ontploffingen meemaken, dan kunnen wij niet meer langs denzelfden weg terug..... Het volk zal zich in het bosch verzamelen en wij worden gevangen genomen, zeide Raffles tot zijn vriend.

Hierna kroop hij eerst een heel eind het pad op, stond toen op en verwijderde zich snel.

Charles Brand bleef onbewegelijk liggen en hoorde hoe Grey Monkey werkte om een pad te maken, maar hij zag ook dat deze met de afgehakte takken het pad achter hem weer zoo goed als onbegaanbaar maakte.

— Ik geloof, dat wij niet veel resultaat van onze onderneming zullen hebben; misschien hebben wij het juiste sleuteltje niet en was het alleen maar in de spleet gestopt om ons te misleiden. Maar als ik hem te pakken krijg, dan zal ik het hem inpeperen, dat ik op zijn vuil stroo moest slapen en beschimmeld brood kon eten. Overigens is het een verduiveld handige kerel, want ik had achter dien ouden sukkel toch niet zulk een sportief kwieke vent gezocht. Ik dacht, dat de voortdurende angst voor ont-

dekking hem gesloopt had.

Uit deze overpeinzingen werd Charles Brand opgeschrikt door het gekraak van takken achter zich. Hij sprong overeind en trok zijn revolver. Er werd driemaal gefloten en toen nog twee keer zeer lang.....

't Was Raffles die het signaal gaf, ten teken dat er gevaar dreigde. Hij keerde ontdaan bij zijn vriend terug.....

— Wat is er? vroeg deze verschrikt.

— Wat er is? Je raadt het nooit! zei Raffles.

— De auto gestolen?

— Neen!

— Henderson ontvoerd?

— Neen!

— We volgen een ander inplaats van Roll O'Kell, alias Grey Monkey?

— Neen!

— Dan weet ik het niet!

— Sullivan is op Yersborn!

— Hè, Sullivan?

— Ja, Sullivan van Scotland Yard!

— Erger kan het niet!

— Ja, en hij heeft Henderson, toen die naar Eastborn vertrok, laten volgen!

— Weet je dat zeker?

— Ja!

— Was er iets van de ontploffing en de schietpartij in het dorp bekend?

— Neen..... en Sullivan wist er ook niets van.

— Sullivan? vroeg Charles Brand verwonderd.

— Ja, ik ging naar hem toe en zeide: Wel, boertje, zeker eens op zoek naar de ontploffing?

— Ontploffing? vroeg Sullivan verwonderd. Ja, in het zuidwesten, in het mijndistrict, antwoordde ik.

— Nu, als een politieman, en vooral Sullivan, zegt dat hij het niet gehoord heeft, dan weet hij er veel meer van af dan wij denken, viel Charles zijn vriend in de rede.

— Zoo dacht ik er ook over, Charles!

— Onze vriend schiet niet hard op!

— Neen, hij is nog geen honderd meter verder. En het pad achter hem maakt hij weer onbegaanbaar!

Met deze woorden ging hij weer op den grond liggen en nam zijn vorige houding weder aan.

Grey Monkey werkte zonder een oogenblik te rusten en na een paar uur had hij een vlakte bereikt, die aan zee grensde. Het was de met mos bedekte vlakte van een krijtrots. Deze vlakte was slechts tweehonderd meter van zijn vervolgers verwijderd.

Grey Monkey luisterde, en toen hij niets hoorde dat op het naderen van zijn vervolgers

geleek, begon hij het pad op te ruimen. Hij stapelde de takken op elkaar, zoodat zij een hoogen muur vormden; met buitengewone krachtsinspanning wist hij een groote hoeveelheid struikgewas in den kuil te werpen, zoodat deze hierdoor bijna geheel gevuld was.

Grey Monkey bleef echter aan de overzijde van de vermeende slachtoffers. Ze lagen er nog precies als na het oogenblik der ontploffing, dus van die twee had hij niets te vreezen, dacht hij.

— Wel te rusten! riep hij hen toe en slenterde zichtbaar voldaan het pas gemaakte pad op.

Raffles en Charles Brand hadden moeite om hun lachen te bedwingen, toen zij dit zagen, maar tegelijkertijd bestierf de lach op hun ge-laat.....

De stem van Sullivan werd duidelijk achter hen gehoord. Hij gaf instructie om het bosch af te zetten.

— De roode haan erin, Charles! riep Raffles.

— Ja, liever sterven door het vuur met dien Grey Monkey, dan dat die kerel zijn buit en Sullivan ons te pakken krijgt! antwoordde Charles, terwijl hij van onder den balk kroop en opstond.

Beiden gingen in de open ruimte en Raffles wierp met kracht een paar groote, witte capsules in het struikgewas. Ze ontploften dof en langs de stammen flikkerden een legio blauwe vlammetjes, als snel kruipende lichtwormen. Hier en daar vatte het struikgewas vlam en weldra laaiden de vlammen hoog op en pluimen zwarte rook stegen boven het bosch op.

Charles stak het hout in den kuil in brand, dat weldra een groot vuur was, de wind blies het vuur naar het reeds brandende kreupelhout en al spoedig was de terugtocht door het vuur afgesneden.

Toen zij honderd meter van het pad hadden afgelegd, wierpen zij weer een paar capsules in het struikgewas, dat ook hier vlam vatte en toen zij aan de vlakte kwamen, die aan zee lag, staken zij het overige houtgewas in brand.

't Was een geweldig vuur. Zware rookwolken verduisterden de oplaaierende vlammen, in alle richtingen zag men de zwarte rookpluimen en spoedig daarna de vlammen. Heel de omtrek was één groot vuur. De vlakte aan de krijtrotsen werd aan de eene zijde door de zee, en aan den anderen kant door een muur van vlammen begrensd.

Grey Monkey had zich op de vlakte in het mos uitgestrekt om wat uit te rusten. Het angstig gekrijsch der vogels en het geknetter van het brandende hout hadden hem opgeschrikt.

Hij keek om en zag boven het bosch groote rookwolken, die zich snel uitbreidden.

Op hetzelfde oogenblik traden de beide gemaskerde mannen te voorschijn.....

Grey Monkey sprong op en rende naar het zuiden, waar in de verte heel even de wandelpier van Eastborn zichtbaar was. Over de vlakte liep een strook boschgrond, wel niet breed, doch moeilijk begaanbaar. Als hij die strook bereikte vóór het vuur, dan was hij gered.

Hij liep..... maar eensklaps pluimde de rook hoog op uit de strook, en weldra was ook deze een muur van vuur.

Hij daalde de rots af, naar zee. De beide mannen volgden hem. Grey Monkey schold en raasde, zij schoten in de lucht om hem schrik aan te jagen. Grey Monkey sprong in zee.

Raffles liet een vloek hooren.

— Straks verdrinkt de kerel en wij hebben niets en kunnen niet eens weggkomen.....

— Kijk, hij zwemt naar dat stuk rots, dat uit zee steekt, zeide Charles Brand.

Grey Monkey klauterde met veel moeite op het stuk rots. Uit de richting van Eastborn kwam een motorboot in volle vaart aanvaren. Grey Monkey wenkte en schreeuwde zoo hard hij kon.

Toen de boot tot op ongeveer vijftig meter afstand van de rots genaderd was, sprong Grey Monkey weer in zee en zwom naar de boot.

— Die is prachtig in de val geloopt! riep Charles Brand.

Raffles zag door zijn kijker, dat Grey Monkey aan boord werd gesleept en dat hij weggedragen werd.

Aan boord van de motorboot werd een blauwe vlag geheschen en Raffles haalde uit zijn zak een grooten blauwen doek en wuifde er mede, ten teeken dat hij aan boord gehaald moest worden.

Een stoomsloep werd uitgezet en Raffles en Charles Brand werden van land gehaald en aan boord gebracht.

De geheele kuststrook, zoo ver als men zien kon, was een chaos van vuur en rook. De geheele zee aan den horizon was bedekt met kleine scheepjes met badgasten van Eastborn, die naar het schouwspel gingen kijken.

Aan boord van de motorboot werd de blauwe vlag neergehaald en met zette *full speed* koers naar het Noorden.

Sullivan, die de overtuiging had, dat hij met John Raffles den strijd had aangeboden, had een groote politiemacht op de been gebracht, om het geheele landgoed van den vermoorden Lord Hamperton te onderzoeken.

Het vuur joeg hem en zijn manschappen echter terug.

HOOFDSTUK VII.

DE ELECTRISCHE DOODKIST.

Lord Aberdeen en Charles Brand gingen, toen zij aan boord van het motorjacht kwamen, onmiddellijk naar de kajuit, waar Grey Monkey meer dood dan levend van uitputting op een sofa lag.

Grey Monkey was geheel ontkleed en werd door de bootsjongens met doeken, in brandewijn gedrenkt, gewreven.

Raffles liet hem naar de kooi brengen en flink in de wol stoppen, terwijl hij last gaf, dat een der schepelingen in de hut, waarin Grey Monkey lag, moest plaatsnemen.

Grey Monkey had niet het minste besef, dat die twee heeren, die hem zoo goed lieten verplegen, zijn vervolgers waren; trouwens, hij gevoelde zich door uitputting en het binnengekregen zeewater te ziek om ook maar een enkele gevolgtrekking te maken.

Voort en voort ging het motorjacht naar het Noorden. Aan den horizon hing een donkerzwarte wolk — het was de rook van het brandende bosch op het landgoed van Lord Hamperton.

Steeds ging de tocht in noordelijke richting verder, met een snelheid, grooter dan die van een mailboot.

Grey Monkey sliep in van vermoeienis.

Raffles nam plaats op de commandobrug en stuurde de boot de Theems op.

Even voorbij Gravesend ging het recht op den oever aan, onder een kleine brug door en toen kwam de boot in een binnenvaart, die een rechte lijn van metaal geleek tusschen de weilanden.

De boot voer erin en de reizigers bevonden zich op een waterweg onder den grond. Het was overal duister. Het gonzen van de motor werd snerpnd gehoord.

Heel in de verte, in de diepe duisternis, zag men een klein lichtje, dat veel overeenkomst had met een witgloeienden spijker.

Hoe dichter men het kleine lichtje naderde, des te helderder werd het en tenslotte bleek het, dat het een sterk lichtgevende booglamp was, die een deur in den rotswand verlichtte, welker drempel zich even boven de oppervlakte van het zwartglanzende water bevond.

Voor deze deur hield de motorboot stil en de deur werd geopend.

Raffles en Charles Brand legden Grey Monkey op een draagbaar, snoerden hem goed vast en lieten hem naar binnen dragen.

In een groote, donkere ruimte werd de baar neergezet, de bedienden gingen heen en Raffles met Charles Brand bleven met Grey Monkey achter.

— Roll O'Kell, je spel is gedaan!

Grey Monkey, die steeds geslapen had, opende de oogen.

— Roll O'Kell, je spel is gedaan! herhaalde Raffles dreigend.

— Laat mij los! gilde de ellendeling, die thans eerst tot het besef van zijn toestand kwam.

Raffles draaide het electrische licht op en Charles ging aan een tafel zitten, die bedekt was met groote, onbeschreven folianten.

Raffles en Brand hadden hun gelaat met een masker bedekt.

Grey Monkey verkeerde in grooten angst en spanning, wie deze twee mannen wel konden zijn, die zijn naam zoo goed wisten.

Raffles nam het eerst het woord:

— Grey Monkey, of Roll O'Kell, moordenaar van Lord Hamperton, waar heb je het geld van het slachtoffer verborgen?

— Ik ben niet Roll O'Kell en ook niet Grey Monkey, fluisterde de ellendeling, heesch van ontzetting, en tevergeefs pogend zijn stem vastheid te geven.

— Weet je dat zeker?

— Zoo zeker, als dat jullie twee schurken zijn, barstte de moordenaar los.

Raffles stak kalm een sigaret op.

— En waarom heb je dan in een spleet tusschen twee planken in den vloer van je woning een sleuteltje bewaard?

— Je liegt!..... Ik ben niet Roll O'Kell en evenmin Grey Monkey! brulde de schurk.

— Ben je dan misschien Pearson, de medeplichtige? ging Raffles op ijskouden toon voort.

Grey Monkey schrikte bij het hooren van dien naam.

— Zou die man alles weten? dacht hij..... Wie zijn die twee onbekenden?.....

— Nu, mijnheer Grey Monkey, ging Raffles spottend voort, heet u misschien Pearson?

— Ik ken geen Pearson!

— Hoe heet je dan?

— Hudson is mijn naam!

— Prachtig, en waar woon je?

— Ik wil weg!

— Nu, je mag weg! Ik zal je niet tegenhouden! Jij zegt ons waar de schat van Lord Ham-

perton geborgen is, dan krijg je er een tiende gedeelte van en wij nemen de rest.

— Dat nooit! Ik zeg 't nooit! brulde Grey Monkey.

— Dat is een bekentenis! Hiermede zeg je, dat je wel weet waar die schat verborgen is, maar dat je het niet wilt loslaten. Charles, zo wendde Raffles zich tot zijn jongen vriend, tracht dezen heer te overtuigen, dat hij verloren is, en dat hij het verstandigst doet het voorstel, dat ik hem gedaan heb, aan te nemen.

— Goed, Raffles, zeide Charles Brand.

— Ben jij Raffles, de Groote Onbekende? kreet Grey Monkey op een toon van onbeschrijfelijke haat en woede.

— Zooals je hoort, Roll O'Kell, herinner je je nog, dat een marskramer de jongens, die je plaagden, wegjoeg en uitriep: Zoo waar ik Roll O'Kell heet, ik breek jelui de beenen?

— Ja..... zeide Grey Monkey toonloos.

— Nu, die marskramer was ik en ik kreeg daardoor de zekerheid, dat jij Roll O'Kell, alias Grey Monkey was!

— Zoo, schurk! hijgde de moordenaar.

— Maak je niet boos! Er zal nog veel meer reden zijn om dat te worden! Luister maar! Herinnert Grey Monkey zich soms Mary, de huishoudster, die op het vuile stroo mocht slapen en het beschimmelde brood van Grey Monkey mocht eten?

Grey Monkey keek met verwilderde blikken van den een naar den ander.

— Dat was?.....

— Die huishoudster was ik, om u te dienen! zeide Charles spottend.

— Verduiveld..... Neen — neen — dat lieg je!.....

— En die huishoudster heeft dit sleuteltje gestolen. Kijk eens.....

Charles Brand hield Grey Monkey het sleuteltje voor.

Grey Monkey was buiten zichzelf van woede, hij trachtte zijn boeien te verbreken, snakte naar lucht en schreeuwde in zijn verbijstering zelfs om hulp, doch hij was machteloos.

— Erken je nu Roll O'Kell te zijn en neem je nu ons voorstel aan? vroeg Raffles.

Grey Monkey herkreeg zijn kalmte en antwoordde:

— Ik heet Hudson en van dit sleuteltje is mij niets bekend!

— Dan zal ik, Lord Lister, je geheugen even opfrissen! hernam Raffles en begon:

— Na den diefstal ging je de politie waar-schuwen, doch onderweg ontmoette je een kolendrager, die voor twee flesschen whiskey een kist uit je woning moest brengen. Dien kolendrager gaf je maar één flesch en op de andere wacht hij

nog, als hij de kist nog niet in de Theems heeft gegooid! Is dat juist of niet?

— Jullie hebt den verkeerde voor, gromde Grey Monkey, als een opgejaagd dier rondloerend.

— En waarom vluchtte je dan voor ons en wilde ons met je buks neerschieten, toen je op het landgoed van Lord Hamperton was?

— Ik dacht, dat jullie roovers waren!

— Maar toen wij in de auto je volgden, wist je toch niet dat wij dit deden om je te achterhalen, want er zullen wel meer auto's dezen weg gereden hebben!

— Ik weet nergens van!

— De spijkers, die je op den weg gestrooid hebt, waren zeker voor je eigen genoegen en dat van de automobilisten en wielrijders, is 't niet?

— Ik weet nergens van.....

— En waarom heb je een kind aangereden?

— Er moet een vergissing in 't spel zijn.

— Nu, Grey Monkey, we zullen met den kolendrager verder gaan. Heb je dien man later teruggezien?

— Ik heb in 't geheel geen kolendrager gezien noch gesproken!

— Beste vriend, die kolendrager was ik! zeide Raffles kalm. Lieg dus nu niet meer, 't geeft je toch niets!.....

— Hel en duivel — daar ben ik dus ingelopen! riep Grey Monkey uit, bijna stikkend van woede.

— Dat geloof ik ook!

— Waar is de kist?

— Die heb ik in de Theems gegooid! antwoordde Raffles.

— Dan heb je den schat, dien je nu zoekt, in de Theems geworpen en het eenige middel om die terug te krijgen is, haar weer op te visschen! grinnikte Grey Monkey.

— Zoo? Dat is 'n leelijk geval! Enfin, we zijn dus al zoo ver, dat je erkent Roll O'Kell te zijn, de moordenaar van Lord Hamperton, dat je diens geld geroofd hebt, zonder met Pearson te deelen!

— Neen, ik ben Pearson!

— Nu dan, Pearson, ik ben Raffles, en je begrijpt, dat je rijk uit is!

Raffles draaide het electrische licht weer uit en verdween met Charles, terwijl zij Roll O'Kell aan zijn lot overlieten.

Hij trachtte zijn boeien te verbreken, maar het was hem onmogelijk. Hij schreeuwde en tierde, maar zijn geluid werd gedempt door de dikke muren.

Wat zouden ze nu met hem doen, dacht hij. De kist was in 't water geworpen — ze denken dat het geld in de kist zit, maar als ze haar eens geopend hadden, wat zouden ze dan gezien hebben!

Hij had altijd al gedacht, dat die ontmoeting met den marskramer het begin van de ontmaskering moest zijn..... Het domste vond hij, dat hij die Mary in huis genomen had..... Verduiveld! Wat hebben die twee mij een valstrikken gelegd en wat ben ik erin geloopt! bromde hij. Eén ding is zeker, het geld hebben zij nog niet en dat vindt niemand anders dan Roll O'Kell. Het is tevens nog een geluk voor mij, dat de politie mij niet in haar klauwen heeft!

Maar plotseling werd de deur weder geopend en vier gedaanten, in lange zwarte gewaden gekleed, welke hun lichaam van het hoofd tot de voeten bedekten, traden binnen. Een hunner draaide het licht op, twee droegen een dik touw en een vierde een stoel.

Zij maakten de boeien van Grey Monkey los en toen deze zich vrij gevoelde, wilde hij hen aanvallen, maar vóór hij daartoe in staat was, hadden zij hem met hun ijzeren vuisten weer gegrepen en werd aan den stoel vastgesnoerd, het vertrek uit en langs een ijzeren trap naar boven gedragen.

Hij werd in een prachtige salon gebracht, die door een breed gordijn in tweeën gedeeld was. Voor dit gordijn zetten de vier mannen den stoel neer, die vervolgens aan den vloer werd vastgeschroefd.

Raffles en Charles Brand traden binnen, de mannen verdwenen, na zwijgend een diepe buiging te hebben gemaakt.

— Pearson, de schat is weg! zoo klonk de dreigende stem van John Raffles. Wij zijn geen misdadigers, doch handlangers van de politie. Wij zullen haar nu waarschuwen en je aan haar overleveren.

— En dan ben ik degene, die bewijzen kan, dat je het Hamperton-bosch in brand gestoken hebt!

— Ja, maar wij zijn niet zoo dom dat wij erin loopen zooals jij! Kort en goed, het spel begint mij te vervelen! *Waar is de schat!*

— In de Theems!

— Weet je het zeker?

— Ja, zij bevond zich in de kist!

— Roll O'Kell let op! riep Raffles met dreunende stem en hij trok het gordijn weg.

Grey Monkey uitte een brullenden kreet. Op een stoel zat het lijk van Pearson, geheel gaaf, alleen de steekwond in de borst zag zwart. Het lijk was, evenals het lichaam van den moordenaar gebonden.

Naast het lijk stond de geopende kist, die Grey Monkey in zijn krotwoning als stoel had gebruikt.

— Een prachtige spiegel, vind je niet! klonk snijgend Raffles stem.

— Een spiegel? hakte Grey Monkey

doodsbleek.

— Ja, dit is toch Pearson?

— Pearson..... herhaalde de ellendeling wezenloos.

— Ja, Pearson, dien jij vermoord hebt!

— Ik smeeek je.....

— Ja, waarde vriend, je hebt je makker bijzonder goed geconserveerd, en een prachtig bewijsstuk voor de politie geleverd! Als wij een en ander nu eens naar Scotland Yard opzonden. Den levenden Roll O'Kell, den dooden Pearson, het sleuteltje en een volledige beschrijving van je misdaden? Over een paar weken hing je dan stellig tusschen hemel en aard te schommelen.

— En jullie hebben het geld niet! siste Grey Monkey.

— Dat is waar en daarom zijn wij zoo dwaas niet om zooiets te doen! Ik geef je een uur bedenktijd, om ons te zeggen waar het geld is! Zeg je het binnen een uur, dan krijg je een tiende deel, zeg je het juist een uur nadat de bedenktijd begonnen is, dan krijg je een twintigste deel. Daarna is het alleen een kwestie van leven of dood voor je geworden. Zeg je het ons?

— Neen, ik doe het niet! brulde Grey Monkey

— Zooals je wilt!

Raffles sloeg op een gong en de vier mannen kwamen weder binnen.

— De doorkist! beval Raffles.

De mannen verlieten zwijgend het vertrek en een oogenblik later keerden zij terug met een zware ijzeren doorkist.

— Zet hier neer, beval de Groote Onbekende.

De kist werd voor Roll O'Kell neergezet, die er met angstige belangstelling naar keek.

— Roll O'Kell, dit is een zeer kunstig instrument! zeide Raffles. Aan het deksel zit een drukknop. Als je daarop drukt, gaat ergens, waar doet er niet toe, een schel over. Dat is het teken, dat de bewoner van dit ijzeren huisje zich overgeeft! Begrepen?

Roll O'Kell gaf geen antwoord, maar staarde somber voor zich uit.

— De kist wordt in verbinding gesteld met een dynamo, die op een gegeven oogenblik een stroom van twintigduizend volts door je kamer brengt, vervolgde Raffles. Dit oogenblik, dat natuurlijk voor den bewoner de dood beteekent, is een uur na het sluiten van de kist. Begrepen, Grey Monkey?

De ellendeling zweeg.

— Er is voor voldoende ventilatie gezorgd, zoodat de patiënt niet binnen het uur door gebrek aan lucht sterft. Bovendien is er voor een behoorlijk uurwerk gezorgd, waarop de stijfhoofdige patiënt precies kan zien wanneer hij *ad patres* gaat. Hoe vind je deze vinding?

Roll O'Kell bleef zwijgen. Hij zag loodgrijs en het zweet parelde op zijn voorhoofd.

— Hebben wij na een uur niets gehoord, dan wachten wij op de blauwe vlam, die dan weldra door het gat uit de kist zal slaan, en de patiënt is in een hoopje zwarte asch veranderd. Langzaam werkt de stroom. Iedere halve minuut tien volts meer. Hoe lijkt je deze dood, of prefereer je een tiende deel van den rijkdom, waarvan je de verborgen plek weet?

— Ik zeg het je niet! gilde de schurk.

— Uitmuntend.

Raffles sloeg opnieuw op de gong. De vier mannen kwamen binnen, haalden Grey Monkey van den stoel, legden hem in de kist en bonden hem zoodanig, dat hij alleen den arm genoeg kon uitsteken om den electrischen drukknop te bereiken.

— Roll O'Kell wat wil je? vroeg Raffles nog eens.

Roll O'Kell gaf geen antwoord, doch lachte honend.

De kist werd met een zwaar deksel gesloten en de mannen droegen haar weg naar een gewelf, dat zich onder water bevond.

Hier werd de kist op een katafalk gezet, een zestal kaarsen, dat er rondom stond, werd aangestoken en een kleine motor in werking gebracht.....

Een kwartier was reeds verstreken; nu en dan klonk een dierlijk gekreun uit de kist. Grey Monkey begon den stroom reeds te gevoelen. Raffles en Charles keken elkaar aan en overwogen, of de ellendige moordenaar werkelijk den moed zou hebben zich te laten dooden.....

Grey Monkey staarde met ontzetting naar de klok. Langzaam, tergend langzaam ging het uur om. Daarna gevoelde hij het kriebelend geprikkeld van den electrischen stroom, dat al sterker en sterker werd. De stroom werd zóó sterk, dat

hij wel kon brullen van de pijn. Eindelijk, toen de pijn onuitstaanbaar werd, drukte hij op den knop.

Raffles en Charles sprongen op en keken elkander glimlachend aan, toen zij de bel hoorden overgaan. De motor werd stopgezet en de kist geopend.

— Wel, heb je je bedacht? vroeg Raffles onverschillig.

— Ik heb gedacht: wat zou Lord Lister wel zeggen als wij den buit samen deelden? zei de schurk grijnzend.

— Neen, Grey Monkey! Het uur is bijna verstreken, de dood of het leven, dat is je eenige keus!

— Ja, maar als ik dood ben, hebben jullie niets, riep de moordenaar uit. Neen, ik doe het niet!

— Dan wordt de kist weer gesloten, hernam Raffles op ijskouden toon en gaat de stroom beginnen met de sterkte, waarmede hij geëindigd is, dus, weet het wel!

— Maar laat me dan toch iets houden! kreunde Grey Monkey.

— Nu, als je werkelijk eerlijk zegt, waar de schat te vinden is, en ons gewillig helpt dien in veiligheid te brengen, krijg je een kwart gedeelte van de som.

— Nu, dat is ridderlijk! Dat neem ik aan!

Grey Monkey werd uit de kist gehaald. Raffles liet hem een paar glazen whisky drinken en toen hij zich voldoende van zijn angst hersteld had, toonde hij op de kaart van de kust van Engeland de plek aan, waar zich de schat bevond.

— Hij is verborgen in de rotsen en alleen bij zeer lagen waterstand te bereiken, zei Grey Monkey.

— Wij gaan er heen, Charles, was alles wat Raffles zeide.

HOOFDTUK VIII.

DE SCHAT IN DE ROTSSEN.

Sullivan ging, vergezeld van vier agenten, per trein naar Yersborn, waar hij de noodige inlichtingen verkreeg omtrent den motorrijder, en een automobiël, waarin twee heeren waren gezeten, die vermoedelijk den motorrijder achtervolgden.

Op het politiebureau vermomde hij zich als een boer, die het niet te breed heeft, en trok toen naar buiten, op behoorlijken afstand gevolgd door de dorpspolitie per rijwiël. Deze moest, zoodra het noodig was, op zijn bevel naar Yers-

born terugkeeren om de helpers van Sullivan te roepen. Zij hielden zich daar gereed, om onmiddellijk na het sein zich bij Sullivan te vervoegen.

Met een pijp in den mond, dikke rookwolken uitblazend, kuierde Sullivan met de handen in zijn zakken den weg op naar het landgoed van Lord Hamperton.

Het eerste dat hij ontmoette was de auto van Raffles met den chauffeur Henderson, die, om de aandacht af te leiden, deed alsof hij een

reparatie aan een der wielen verrichtte.

— Wel, chauffeur, een ongelukje gehad? vroeg Sullivan.

Henderson keek het boertje wantrouwend aan en gaf geen antwoord.

— Jongen, je schijnt danig uit je humeur geraakt te zijn door je mankement! vervolgde de politiebeambte. Je moet altijd maar denken: het ongeluk had erger kunnen zijn!

Henderson ging voort met het los- en vastdraaien van verschillende schroeven, zonder Sullivan eenig antwoord waardig te keuren.

Om geen enkele reden tot argwaan te geven, deed deze alsof hij er niets van zag, dat op den vloer van de auto een motorrij wiel en een geweer lagen.

— Nu, goeden dag, chauffeur! Jij bent ook de vriendelijkste niet! hernam Sullivan.

Henderson bromde iets binnensmonds en ging oogenschijnlijk verder met het repareeren van zijn wagen.

Sullivan liep naar het boschpad en tuurde naar het struikgewas, waar hij de bloedsporen ontdekte; hij slenterde nog een tiental meters verder en keerde toen terug naar den chauffeur.

— Zeg, chauffeur, heb jij daar een haasje verschalkt? vroeg hij lachend.

Henderson voelde zijn woede bovenkomen, daar hij bij ingeving den boer niet vertrouwde, en schreeuwde:

— Heb jij wel eens een pak slaag gehad?

Bij deze woorden hief hij dreigend zijn hand tegen Sullivan op.

— Hou je kalm, vader! Je bent een beetje uit je humeur over je wagen! antwoordde Sullivan kalmereend en ging verder.

Hij wist nu, naar hij meende, het volgende: De chauffeur wacht hier blijkbaar op zijn passagiers, die vermoedelijk in het bosch den motorrijder begraven, dien zij gedood hebben. Eerst dacht ik, dat de chauffeur zich verwond had, maar toen hij zijn hand tegen mij ophief, zag ik, dat hij niet geblesseerd was, en ook geen bloedsporen vertoonde, aldus was Sullivan's dachtengang.

Plotseling klonk een vreeselijke slag in het bosch, en een groote stofwolk, vermengd met versplinterde balken, toreende zich hoog boven de kruinen der boomen.....

Henderson werd opgeschrikt door den regen van zand, die op de auto neerviel, maar de chauffeur keek tegelijkertijd naar den zich verwijderenden boer, die hard doorliep en deed, alsof hij niets gemerkt had.

De veldwachter van Yersborn koos met zijn rijwiel het hazenpad, toen hij de ontploffing hoorde.

Sullivan moest, zoolang hij in het gezicht van Henderson was, langzaam blijven loopen.

Bij de kromming van den weg liep hij echter

hard schreeuwende den weggrijdenden veldwachter achterna, die zoo verbouwereerd was, dat hij tegen een paal reed en in de sloot naast den weg tuimelde. Toen Sullivan bij de sloot kwam, was de veldwachter juist bezig er weder uit te kruipen en toen hij weer op het droge was, begon Sullivan vreeselijk tegen hem uit te varen.

— Is dat volgens afspraak! brulde hij.

— Nu, kan ik het helpen, dat ik tegen een paal opvlieg? kwam de veldwachter knorrig.

— Je hebt niet weg te rijden, je had bij de kromming op mij te wachten!

— Ja, maar — die ontploffing!

— Wat ontploffing! Ik weet van geen ontploffing! Ga dadelijk naar Yersborn, mijn assistenten moeten door de greppels kruipen tot bij het bosch, Noord-Noordwest.

De veldwachter bromde wat, en reed drijfnat weg, en overdacht, dat die stadspolitiemannen wel vreemde kerels waren. Een ontploffing heeft er plaats gehad, alsof de halve wereld uit elkaar vloog, en mijnheer de politiemann zegt: Er is niets gebeurd! Dat is bepaald grootestads-politie-politiek!

Henderson dacht toen hij den slag hoorde: de heeren zijn aan den gang.

Meer aandacht besteedde hij er niet aan.

Meer belangstelling toonde hij voor het boertje, dat langzaam doorslenterde, doch bij de bocht kon hij hem niet meer zien; zette het op een loopen en zag juist toen hij daar aankwam, hoe de veldwachter in de sloot tuimelde en Sullivan schreeuwend over den weg draafde.

— Precies als ik dacht! mompelde Henderson. Dat is Sullivan. Een gladder jongen.....

Hij keerde naar zijn auto terug en wreef zich de handen van plezier.

Allemaal gladder jongens bij elkaar! Dat belooft wat! Mijn meester en mijnheer Brand, die mogen er wezen! Die motorrijder was ook niet mis en Sullivan, een jongen om mee uit vischen te gaan. Dat allemaal tegen elkaar geeft een goed spelletje.

Bij de auto teruggekeerd vond hij daar reeds zijn meester.

— Ben je weg geweest, Henderson? vroeg Raffles.

— Ja, mylord, ik heb gespeurd!

— Heb je de ontploffing hier gehoord?

— En niet zoo weinig. Mijn trommelvlies trilt er nog van!

— Wij waren bijna omgekomen, maar wij halen het wel!

— Mylord, ziet gij dien boer daar aankomen? vroeg Henderson plotseling.

— Ja.

— Dat is Sullivan!

— Weet je het zeker?

— Zoo zeker, als dit een auto is!

— Henderson, rijd vliegensvlug naar Eastborn en bestel motorboot no. 3 op de plaats die op de zeekaart is aangeteekend. Je rijdt weg, als ik met Sullivan een praatje maak. Het gaat er om!

Raffles liep naar het gewaande boertje, dat een zijweg was ingegaan en een geit aan een touw leidde.

Raffles' oog had hem al spoedig onder zijn vermomming herkend.

— Morgen, boertje! zoo begon hij vriendelijk. Op de markt geweest?

— Wat zal ik je zeggen, mijnheer..... een geit gekocht!

— In het mijndistrict is weer een ontploffing geweest! ging Raffles voort.

— Een ontploffing! kwam Sullivan onnoozel.

— Ja, heb je het niet gehoord?

— Neen.....!

Het boertje liep door en Raffles wandelde kalm het bosch in.

— Het gaat er om! heeft mijn meester gezegd; dus ik moet de motorboot bereiken, al zou ik er zelf het leven bij laten, mompelde Henderson in zich zelf, terwijl hij de reusachtige auto in beweging bracht.

Twee geladen brownings naast zijn stuurwiel, een stevige auto — nu maar vooruit.

Met groote snelheid reed hij den weg naar Eastborn op.....

Sullivan naderde een greppel, bond de geit aan een boom en floot; uit den greppel kwamen vier motorrijders te voorschijn. Zij hadden ieder hun motorrijwiel bij zich.

— Volg die auto en neem den chauffeur gevangen, beval Sullivan, maar op een plaats waar niemand het merkt en op het open veld.

Een oogenblik later waren op den weg naar Eastborn eenige groote stofwolken te zien. Een omhulde de auto van Lord Aberdeen met Henderson als chauffeur, de andere de motorrijwielen.

De snelheid der voertuigen was buitengewoon, doch de afstand van een vijftig meter verminderte geen oogenblik.

Plotseling hoorde Henderson de kogels langs zijn ooren fluiten. Terug schieten hielp niets! Hij wist er wat anders op. De auto was van een bijzondere constructie en luisterde zeer nauwkeurig naar het stuur. Hij remde uit alle macht en draaide tegelijkertijd het stuurwiel om. De wagen stond eensklaps dwars op den weg en de motorfietzers liepen op hetzelfde oogenblik tegen den wagen. De politiemannen maakten door den schok een salto-mortale en stortten op den weg. Twee bleven bewusteloos liggen, de

twee anderen stonden bloedend op.

Maar Henderson wachtte hen niet op.

Hij haalde bliksemsnel den hefboom over en zette den tocht naar Eastborn voort, zoo snel de wagen wilde loopen.

Sullivan keerde onmiddellijk terug en riep zijn politiemacht bij elkaar om het bosch af te zetten. Bij den uitgang van alle boschwegen werden twee bewapende politiebeambten neergezet en daarna ging Sullivan het pad op, dat door bloedsporen geteekend was.

Zij waren zoover in het bosch doorgedrongen, dat zij Raffles met zijn secretaris op den grond zagen liggen.

Op hetzelfde oogenblik echter zagen zij beide mannen opstaan; zij wilden roepen: Halt, of wij schieten! toen eensklaps een warme luchtstroom hun tegemoet kwam. Zij zagen verbaasd rond — boom voor boom vatte vuur.

Toen werd het een panische vlucht en het geven van signalen klonk boven het knetteren der vlammen uit. Het vuur bereidde zich snel uit en nog eer er een uur verstreken was, brandde het geheele landgoed van Lord Hamperton.

De bewoners uit de omliggende dorpen werden gerequireerd om breede geulen om het brandende bosch te delven.

Later, toen de brand het hevigst woedde, dacht Sullivan niet anders of de vluchtelingen hadden in het bosch den vuurdood gevonden.

Roll O'Kell, alias Grey Monkey, werd geblinddoekt en door de onderaardsche gang in de groote motorboot gebracht en naar de kajuit geleid.

De boot was zeer modern ingericht en voerde op het achterdek nog een tweede motorbootje mede, dat een fabelachtige snelheid kon ontwikkelen. Dit bootje werd gebruikt voor landingen op een zandige kust en in geval van overhaaste vlucht.

De boot bereikte spoedig de open zee en Roll O'Kell werd van zijn boeien en blinddoek bevrijd. Hij droeg Raffles geen kwaad hart toe, want, zoo overwoog hij: als de politie hem gevat had, zou hij niets overgehouden hebben, en over een maand zou zijn lichaam aan het koord bengelen!

't Was wel bijna twee millioen aan goud en 't is een hard gelag, als je er tien jaar op wacht en er wordt je driekwart ontstolen; maar nog erger is het, als je tot belooning opgehangen of door electriciteit geroosterd wordt.

Roll O'Kell kon zijn oogen van Charles Brand niet afwenden; hij kon niet begrijpen, dat die elegante, jonge man in zijn blauw flanellen pak met witte zeilpet op, zijn smerige huishoudster Mary was.

— Mijnheer, zeide hij, je hebt het kranig opgeknappt!

— Maar jij niet minder, antwoordde Charles, 't is alleen maar jammer voor je, dat we je gesnapt hebben!

— Waar is de plek? vroeg Raffles kortaf, toen de boot een punt van de kust naderde waarboven een groote, donkere rookwolk zichtbaar was.

— Meer naar het zuiden en dichter bij de kust, antwoordde Roll O'Kell. Daar bij dien inham, waar nu de golven breken! Aanstands, als het eb is, kunnen wij er heen.

De boot ankerde, de platte motorsloep werd langs boord gebracht en men wachtte op den lagen waterstand.

Recht tegenover de ankerplaats hing de reusachtige rookwolk, die aan den horizon met de lucht samensmolt.

— Is dat uw werk? vroeg Roll O'Kell, niet zonder bewondering zich tot Raffles wendend.

— Ja, dat is mijn werk.

— Nu, u is voor geen klein gerucht vervaard!

— Ik ben voor niets vervaard, als het mijn plannen dwarsboomt! zeide Raffles koel.

— En als u het geld hebt, laat u mij dan vrij?

— Ik laat je vrij als ik het geld heb, zeide Raffles op eigenaardigen toon.

— Ik zet je 's nachts te Bergen aan wal en daarna moet je zelf maar weten, waarheen je wilt gaan. Je kunt ook naar Engeland terugkeeren, maar dat zou ik je niet aanraden — de Engelsche justitie maakt korte metten jegens moordenaars. Van mij zal je echter geen last hebben. Het is niet mijn taak, de aardsche justitie bij te staan en te helpen, zeide Raffles op bitteren toon.

Intusschen was het laag water geworden.

Roll O'Kell wees naar de kust en zeide:

— De branding is weg — laat ons er heen gaan.

De drie mannen waren een oogenblik later bij de rots.

Grey Monkey wees in een spleet een klein gat aan en zeide met trillende stem: hierop moet het gouden steuteltje passen!

Raffles stak het sleuteltje in de opening. Een groote ijzeren deur draaide open en voor hen lag in een in de rotsen gemetseld gewelf een groote voorraad gouden munten.

Dadelijk werd een aanvang gemaakt met het overbrengen van den voorraad naar het motorschip.

Anderhalve dag duurde het transport en juist toen de drie mannen den laatsten zak aan boord brachten, hoorden zij eensklaps de kogels om hun ooren fluiten.

Sullivan was met zijn mannen bij het brandende bosch gebleven, en toen de vlammen al-

lengs verminderden, begonnen zij in het verkoolde hout een onderzoek in te stellen.

Met moeite naderden zij de kust en toen een der mannen van de rotsen in zee keek, verraste hij het goudtransport.

Hij wenkte Sullivan, die onmiddellijk naderbij kwam, gevolgd door de manschappen.

Sullivan was hevig verrast en herkende onmiddellijk den man, die hem had aangesproken. Hij schreeuwde naar beneden, dat zij zich moesten overgeven, maar het geraas der golven overstemde zijn bevel, waarop hij het bevel tot vuren gaf.

Raffles trok zijn revolver en vuurde dadelijk terug, terwijl de anderen zoo snel mogelijk de rest van het goud in de platte boot brachten.

— Gereed! riep Henderson.

Maar juist op dat oogenblik slaakte Grey Monkey een gil. Dodelijk getroffen stortte hij in zee.

Toen ging Raffles, steeds vurend, achteruit de boot in. Charles drukte op een veer, en als een pijl uit den boog doorsneed de boot het water en stevende naar het geankerde motorschip.

Sullivan snelde met zijn mannen de rotsen af en vuurde nog eenige malen op het bootje, tevergeefs evenwel.

Een oogenblik later wendde het motorjacht den steven naar het schatkamer-eiland van Raffles, waar de buit geborgen werd.

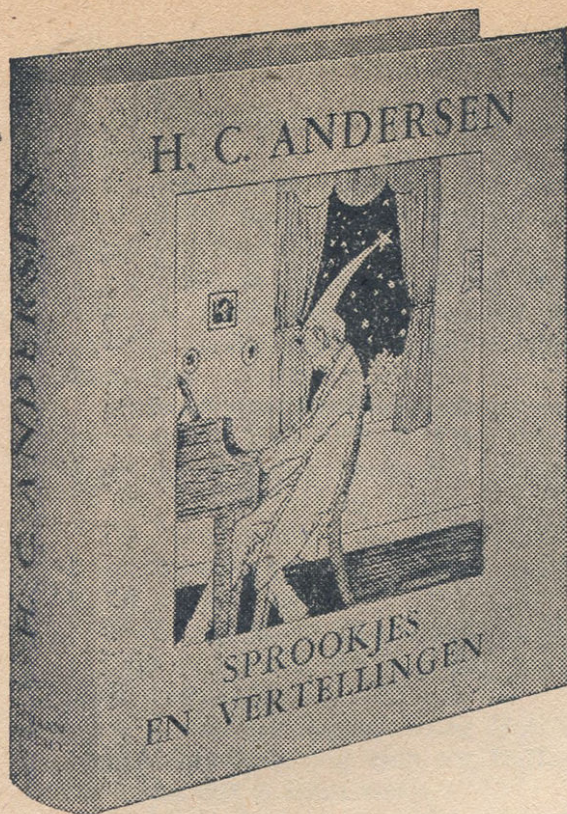
Sullivan vond het sleuteltje nog in het slot zitten, dat met een brief in het crimineele archief van Scotland Yard bewaard wordt. De brief luidde:

„Waarde Sullivan!

Gij hadt bijna de eer genoten uw grooten vijand, John Raffles, te arresteeren, doch eenige brandbommen hebben hem gered. Grey Monkey was Roll O'Kell. Pearson werd door hem in een kist bewaard en staat nu bij mij in mijn laboratorium. Mary, de huishoudster, was mijn vriend, doch één ding zal u verwonderen en dat is, dat John Raffles met den moord op Lord Hamperton niets had uit te staan. Grey Monkey was geen bondgenoot van ons, doch alleen een misdadiger, wiens buit wij afhandig hebben gemaakt. Wat het goud betreft — het geheele bedrag wordt dezer dagen aan tien instellingen van liefdadigheid in Europa gezonden. Ik wensch geen schatten waaraan bloed kleeft.

Ik heb anders respect voor uw ondernemingsgeest en daarom groet ik u met hoogachting.

JOHN RAFFLES”.

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

vollledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES:

